

Văn Tự Mơ Màng Luyến Ái

Contents

Văn Tự Mơ Màng Luyến Ái	1
1. Chương 1: Yy Gặp Gỡ Phục Vụ Số 1	1
2. Chương 2: Yy Gặp Gỡ Phục Vụ Số 2	5
3. Chương 3: Đáng Yêu Ngoan Manh Tiểu Học Đệ 1	7
4. Chương 4: Đáng Yêu Ngoan Manh Tiểu Học Đệ 2	10
5. Chương 5: Hôm Nay Mặc Xx Màu Gì 1	13
6. Chương 6: Hôm Nay Mặc Xx Màu Gì 2	16
7. Chương 7: Nhân Công Phóng Ra Thất Bại 1	19
8. Chương 8: Nhân Công Phóng Ra Thất Bại 2	23
9. Chương 9: Giới Thiệu Đối Tượng Cho Cậu, Thế Nào? 1	27
10. Chương 10: Giới Thiệu Đối Tượng Cho Cậu, Thế Nào? 2	30
11. Chương 11: Em Có Thuốc, Huỳnh Muốn Dùng Không? 1	33
12. Chương 12: Em Có Thuốc, Huỳnh Muốn Dùng Không? 2	38
13. Chương 13: Sai Lầm Về Tính Cách Của Đệ Tử	41
14. Chương 14: Please Do Me 1	45
15. Chương 15: Please Do Me 2	48
16. Chương 16: Nấu Lẩu 1	51
17. Chương 17: Nấu Lẩu 2	54
18. Chương 18: Dầu Có Ngọt Không? 1	56
19. Chương 19: Dầu Có Ngọt Không? 2	59
20. Chương 20: Em Chính Là Cố Ý	64
21. Chương 21: Dầu Hay Cam 1	69
22. Chương 22: Dầu Hay Cam 2	73
23. Chương 23: Phiên Ngoại Ngắn 1	77
24. Chương 24: Phiên Ngoại Ngắn 2	78

Văn Tự Mơ Màng Luyến Ái

Giới thiệu

Tựa gốc: Văn tự đích hà tướng luyến ái
Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, vườn trường, chủ công, phúc hắc ôn nhu công x thụ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-tu-mo-mang-luyen-ai>

1. Chương 1: Yy Gặp Gỡ Phục Vụ Số 1

[YY]: vì sao còn chưa giao hàng! Để cho người đói chờ thức ăn là bao nhiêu tội lỗi biết không!

[Phục vụ số 0]: bởi vì đông khách, chúng tôi trong vòng 72 tiếng sẽ giao hàng nga, thân không cần hối thúc nga, cho chúng tôi thời gian đóng gói nga

[YY]: buổi tối đói bụng a, xem TV cũng tiêu tốn tinh thần a, ngày mai liền giao hàng đi

[Phục vụ số 0]: chúng tôi sẽ nhanh chóng giao hàng, thỉnh kiên nhẫn chờ đợi

[YY]: gấp không thể chờ được nữa, mỗi lần đều lấy những lời này lừa dối tôi, đói chết người thì trách nhiệm này ai gánh vác?

[Phục vụ số 0]: thân, thỉnh bình tĩnh

[YY]: Chưa có ăn, không thể bình tĩnh!

[Phục vụ số 0]: thân, nếu như không để tâm đến lời nói thì anh ăn tôi đi, tôi bên này rõ ràng bị anh thúc giục, anh như vậy làm tôi cũng không có biện pháp (-)

[YY]: Tôi khát! Lại bất ngờ gặp một phục vụ đòi truy, tôi đúng là đi mua đồ lại quên xem lịch

[Phục vụ số 0]: phục vụ chúng tôi đều được đánh số để không bị trùng

[YY]: hảo, là số 0 đi, tôi sẽ nhớ kĩ cậu

[Phục vụ số 0]: thân, xin hỏi còn cần gì khác không?

[YY]: không phải nói muốn tôi ăn cậu sao? Như thế nào ăn __ ?

[Phục vụ số 0]: đã thoát y

[Phục vụ số 0]: đã trên giường

[Phục vụ số 0]: đã nằm hảo

[Phục vụ số 0]: ăn đi

[YY]: huynh đệ cậu ngạo kiều như vậy ông chủ có biết không? Vượng Vượng tán gẫu * có bị giám sát và theo dõi không?

[Phục vụ số 0]: không sao, ông chủ chúng tôi nói, phục vụ khách hàng tốt là điều ưu tiên nhất, tôn chỉ của cửa hàng chúng tôi Khách hàng là thượng đế

[YY]: bao gồm như vừa rồi?

[Phục vụ số 0]: ^ _ ^

[YY]: kia, tôi thúc vào đây _

[Phục vụ số 0]: a ~

[Phục vụ số 0]: thân, anh dùng phương thức rất thô bạo T. T

[YY]: như vậy cậu phải cố gắng nha

[Phục vụ số 0]: lại khê động

[YY]: hừ rên nghe một chút đi

[Phục vụ số 0]: a ~ hảo lớn, a ~ cứng quá, a, chịu không nổi

[YY]: âm điệu

[Phục vụ số 0]: tôi ngũ âm không được tốt, anh rên cho tôi nghe đi ><

[YY]: ân ~ cho tôi nằm sấp hảo, ân ~ chạm đến, ân ~ kẹp chặt nơi đó

[Phục vụ số 0]: cảm giác thật thích

[YY]: rõ ràng chính là một tiểu yêu tinh, ba

[Phục vụ số 0]: a, đừng đánh mông tôi

[YY]: như vậy thật là mãn cảm, liên đánh, ba ba ba

[Phục vụ số 0]: a ~ a ~ a ~

[YY]: mệt quá _(: ”) _

[Phục vụ số 0]: nghỉ ngơi một chút?

[YY]: tôi nói đánh chữ mệt, không nháo nữa, tranh thủ đem của hàng của tôi giao đi!

[Phục vụ số 0]: tôi không đem anh ụy no sao ~o(>_<)o ~

[YY]: huynh đệ, tôi không đùa, đang đứng đắn

[Phục vụ số 0]: thân, bên này đã hối thúc hàng của ngài, trong khoảng tầm 7 giờ liền giao hàng

[YY]: vậy là tốt rồi

[Phục vụ số 0]: thân cảm ơn, sau khi ăn no nhớ tản bộ tiêu hóa nga [vẫy khăn tay]

Trong phòng ngủ, Ứng Diêu vừa đem phần mềm tán gẫu Vương Vương tắt đi, liền nhìn thấy Cá chết huynh giống như bức tượng đang đứng phía sau anh.

Cá chết huynh chắc chắc chắc mấy tiếng, ngửa mặt lên trời thở dài một dạng biểu tình bất khả tư nghị: “Hiện tại phục vụ, chức nghiệp tiêu chuẩn cư nhiên cao như vậy!”

Ứng Diêu trào phúng một tiếng: “Lạc hậu quá đi.”

“Cửa hàng nào, huynh ta cũng đi tiêu khiển cho hết thời gian.” Cá chết huynh xoa tay nóng lòng muốn thử, trên mặt lộ ra một bộ biểu tình đáng khinh.

“Chính mình tự tìm đi, đừng quấy rầy người bình thường công tác.” Ứng Diêu xua đuổi nhân đạo, còn cố ý ở hai chữ bình thường này nhấn mạnh.

Cái này đến phiên cá chết huynh lộ ra trào phúng: “Nói vậy làm như chú không đem người ta quấy nhiễu chắc, chắc chắc, thật đúng là nhìn không ra đến cả chú mà cũng hạ lưu như vậy”

Ứng Diêu một bộ biểu tình không quan tâm: “Văn tự trao đổi mà thôi, bắt quá lại nói tiếp, em cảm thấy cùng cậu phục vụ này tán gẫu thật là thân thiết a, thật giống như tán gẫu cùng với huynh”

“Chết đi, muốn huynh nói với chú giọng điệu giống trên à- play.”

Ứng Diêu ha ha hai tiếng.

Cá chết huynh nhún vai, quơ quơ di động của hân. “Huynh cảm thấy có hứng thú, thật hiếm a.”

“Buổi tối nhỏ tiếng, đừng quấy nhiễu em ngủ”- Ứng Diêu nhắc nhở, chỉ sợ cá chết huynh buổi tối lại nháo thành tiếng động lớn phiền anh ngủ không yên.

Cá chết huynh tựa hồ là háo hức đến hàm hồ, nói một tiếng có lẽ đã biết liền vội vàng biến đi cùng di động của hân.

Ứng Diêu cũng đem máy tính đóng sớm, tắm rửa xong trèo lên giường đi ngủ.

Chỉ là lúc anh đang chuẩn bị tiến vào mộng đẹp, anh nghe thấy phía giường của cá chết huynh phát ra động tĩnh.

“Sát vào, điểm nhẹ!”

Ứng Diêu đem thú bông to lớn hình củ cải mà cá chết huynh tặng anh hồi sinh nhật năm nay phóng về phía cá chết huynh

Cá chết huynh trong chăn mềm chui đầu ra, nói chuyện thanh âm càng rõ ràng.

Hân lại phóng đăng kêu to hai tiếng, rất đặc ý nói: “Như thế nào, có phản ứng?”

Ứng Diêu đối với cá chết huynh không có biện pháp, cũng biết lúc này là thời khắc cá chết huynh dễ dàng tự mình phóng thích nhất. Anh trực tiếp quay người đưa lưng lại, lấy file tiếng Anh trong mp3 đọc chậm tự thôi miên chính mình.

2. Chương 2: Yy Gặp Gỡ Phục Vụ Số 2

Nhờ phúc của cá chết huynh, Ứng Diêu xuất hiện với vành mắt vừa thâm vừa sưng phù

Anh tinh thần không tốt mà rời giường, chải răng xong liền trước tiên kiểm tra mạng xem cửa hàng đã giao hàng chưa.

Hôm qua phục vụ số 0 nói sẽ giao hàng khoảng tầm 7 giờ, hiện tại đã tám giờ.

Kết quả mục kiểm tra đơn hàng, góc bên phải phía trên vẫn nằm trong mục hàng chưa giao.

Cũng không quản sớm như vậy phục vụ còn có hay không online, Ứng Diêu trực tiếp liên gõ khung chat hôm qua.

[YY]: huynh đệ, nói là 7 giờ đâu

[Phục vụ số 0]: thân chào [đáng yêu][đáng yêu] phục vụ số 0 còn chưa đi làm, nếu cần có thể liên hệ số 1 ca ca [trả lời tự động]

Không có biện pháp, Ứng Diêu liên liên lạc số 1 ca ca.

[YY]: xin chào, tôi có mua hàng, bảo rằng 7 giờ hôm nay sẽ giao, như thế nào còn chưa có

[Phục vụ số 1]: thỉnh chờ hồi thúc, hàng sẽ được giao cẩn thận

[YY]: cậu này là thái độ gì, này là do cửa hàng các cậu hiệu suất có vấn đề, rốt cuộc khi nào có thể giao hàng, tôi cần gấp

[Phục vụ số 1]: thỉnh ngài chờ

[YY]: nga

Phục vụ hẳn là đang kiểm tra kho hàng để chuẩn bị vận chuyển.

Ứng Diêu chờ liên một hồi, cảm thán rằng phục vụ số 1 này thật không có tinh thần phục vụ tốt, cần tìm huynh đệ số 0 học hỏi.

Ngay tại lúc Ứng Diêu không thể kiên nhẫn chờ đợi, số 1 cuối cùng cũng hồi đáp.

[Phục vụ số 1]: đơn hàng đang đóng gói, chúng tôi đã ấn định thời gian đóng gói và giao hàng, thỉnh lại kiên nhẫn chờ đợi, cảm ơn phối hợp

Đối mặt với ngữ điệu cứng ngắt không cảm xúc của Phục vụ số 1 như thế, Ứng Diêu rất muốn đùa giỡn người ta.

[YY]: vậy để bù đắp cho tôi chi phí tổn thương tinh thần vì sốt ruột chờ đợi ăn mà không có, các cậu có phải là nên có ý tứ một chút

[Phục vụ số 1]: [dấu chấm hỏi]

Quả thực là đầu gối.

Này nếu là phục vụ số 0 kia, phỏng chừng đã trình trọng nguyên ý khẩn cấp như hun moah moah cầu anh thông cảm, cầu anh kiên nhẫn chờ.

Đối với vì này, Ứng Diêu không còn hứng thú đùa giỡn nữa.

[YY]: không có gì

[Phục vụ số 1]: cảm ơn đã thông cảm, chúc vui vẻ

Nhìn đến những lời này, Ứng Diêu như thế nào cũng không hứng thú.

3. Chương 3: Đáng Yêu Ngoan Manh Tiểu Học Độ 1

Cá chết huynh mặt mày hớn hở, Ứng Diêu tinh thần không tốt, thiếu chút nữa ở trên lớp học ngủ gà ngủ gật.

Ngồi kế bên Ứng Diêu, học đệ cùng khóa Đào Lâm khều khều muốn đem thắt lưng của Ứng Diêu sắp nằm xuống mà vực dậy.

“Có việc gì?” Ứng Diêu xoa xoa miệng mình, còn tưởng rằng chảy nước miếng, anh vẫn là rất chú ý hình tượng của mình.

“Thầy giáo gọi anh trả lời câu hỏi.” Đào Lâm nhỏ giọng nói.

Ứng Diêu chậm rãi đứng lên làm bộ bình tĩnh, một mặt lại tranh thủ xin giúp đỡ từ tiểu học đệ chăm chú nghe giảng

Đào Lâm lập tức lấy ngón tay chỉ chỉ giáo trình, nhỏ giọng nói: “Phiên dịch đoạn này.”

Ứng Diêu nhìn vài lần, có chút không trôi chảy bắt đầu phiên dịch đoạn văn tiếng Nhật. Sau đó, thừa lúc lão sư không nhìn xuống, cầm quyển sách của Đào Lâm lên. Sách của Ứng Diêu trắng tinh, anh không có ghi chú gì, nhưng Ứng Diêu biết là Đào Lâm nhất định sẽ nghiêm túc học tập.

Coi như bưng bít qua chuyện, Ứng Diêu ngồi xuống, hướng về phía Đào Lâm dựng thẳng ngón tay cái.
“Cơm trưa ca ca mời cậu.”

“Cho ca thêm một suất.” Cá chết huynh vô cùng tích cực phụ họa theo.

“Không có phần của ca, biến đi.”

“Này không thể trách ca ca của cậu, ca học lực không tốt, lực bất tòng tâm.”

“Cho nên không có phần của ca.”

“Ba người cùng nhau càng náo nhiệt.”

“Lại thiếu một người, vừa đủ chơi mạt chược.”

Một bên Đào Lâm che miệng cười trộm nhìn hai người cãi nhau, tâm tình rất là sung sướng, yên lặng thêm một câu: “Học trưởng, em sẽ không chơi mạt chược.”

Đối với thời điểm Đào Lâm lên tiếng, Ứng Diêu ngữ khí liền thập phần ôn nhu sủng nịch.”Không có việc gì, sinh viên ngoan sẽ không chơi mạt chược, có thể lý giải.”

Cá chết huynh nhỏ giọng thì thầm một tiếng: “Ca còn tưởng rằng chú em muốn nói, không có việc gì, ca ca sẽ chỉ cậu.”

Kết quả vẫn là cá chết huynh mặt dày bám theo Ứng Diêu cùng Đào Lâm đến cửa hàng bánh ngọt ở phố sau trường học.

Ứng Diêu đi gọi món, cá chết huynh cùng Đào Lâm ngồi mặt đối mặt.

Đào Lâm chơi di động, cá chết huynh nhàm chán nâng cằm nhìn dòng người ra ra vào vào.

“Mông thực kiều (vĩnh).” Cá chết huynh nhỏ giọng nói một câu.

Đào Lâm đột nhiên ngẩng đầu, sắc mặt phi hồng, cảm thấy có điểm ngượng ngùng.

“Làm đứng lên khẳng định rất thích.” Lời nói không sợ chết người, cá chết huynh lại tiếp tục nói tiếp một câu thô tục.

Chờ cho người kia đi xa, cá chết huynh mới thu hồi tầm mắt, lúc này mới ý thức được Đào Lâm hai má thực hồng.

“Xin lỗi, nhìn đến cái mông có hình dạng không tồi kia có điểm kích động.” Nói xong lại cảm thấy tim từ vẫn là không đúng, “Cậu coi như tôi chưa nói gì đi.”

“Cá lớn huynh, vừa rồi cái người bị ca nói có cái mông kiêu, là thầy giáo của trường chúng ta.”

Cá chết huynh lập tức hưng phấn mà hít sâu một cái tiểu ý. “Bộ dạng không tồi a, tên gọi là gì?”

“Không biết, không phải dạy ngành của em.”

“Được rồi.”

Lúc Ứng Diêu cầm bánh ngọt cùng trà sữa trở về, cá chết huynh hướng Ứng Diêu hỏi: “Chú em vừa rồi có nhìn thấy cái người phía trước kia không?”

Ứng Diêu lắc lắc đầu. “Không chú ý.”

“Bộ dạng rất tuần tú, mông cũng kiêu, học đệ nói là thầy giáo trường chúng ta, trường học chúng ta cư nhiên có loại hàng này, mới tới.”

“Như thế nào, tối hôm qua tiểu yêu tinh không thỏa mãn ca?”

“Ai nha càng nhiều càng tốt thôi.”

Ứng Diêu cùng cá chết huynh trong lúc đó cứ như vậy đối thoại như tập mãi thành thói quen, chỉ làm khổ tiểu học đệ im lặng ngồi kế bên không biết nói gì.

Đào Lâm uống trà sữa, cắn bánh ngọt, bị chocolate dính vào bên miệng cũng không biết được.

Ứng Diêu lấy tay chọc chọc cá chết huynh, thấp giọng cảnh cáo hần nhanh chóng kết thúc cái giọng điệu hủ bại của mình lại, trước mặt còn có tiểu học đệ ngây thơ đang ngồi

Ứng Diêu rút tờ giấy khăn, làm cho Đào Lâm chà xát khóe miệng bên trái. Đào Lâm lơ đãng trực tiếp lấy tay xoa xoa bên phải, Ứng Diêu dứt khoát thẳng tay đã giúp cậu lau sạch sẽ.

Đào Lâm mặt càng đỏ hơn, điều này làm cho Ứng Diêu cảm thấy rằng cậu đã bị đoạn nói chuyện của hai người dọa.

Vì an ủi Đào Lâm tinh thần bị kinh hách, Ứng Diêu đem bánh ngọt trước mặt mình đem cấp cho Đào Lâm. “Kỳ thật vị dâu cũng không tệ.”

Đào Lâm rất ngạc nhiên đem đĩa bánh ngọt chỉ còn một nửa mình đưa qua, làm quà đáp lễ. “Chocolate ăn cũng rất ngon.”

Ứng Diêu nở nụ cười, nói: “Tôi ăn rồi, quả thực không tồi”

Cá chết huynh đối với hành vi của hai người không biết như thế nào lại cảm thấy buồn nôn muốn chết, có một loại ảo giác bị làm cho mù mắt

4. Chương 4: Đáng Yêu Ngoan Manh Tiểu Học Đệ 2

Sau khi cùng Đào Lâm tách ra, Ứng Diêu mới có thể quang minh chính đại thuyết giáo cá chết huynh.

“Về sau đừng ở trước mặt Đào Lâm bộc lộ bản chất như vậy, nhìn cậu ấy sắp bị dọa cả lên.”

“Không có đi, chắc chỉ là cảm thấy ngượng ngùng.”

“Nói tới nói lui đúng là không biết giữ gìn mặt mũi, cũng chỉ có em chịu được.”

“Chắc chắn, ý chú là da mặt chú cũng dày sao?”

Hai người cứ như vậy ngơ ngác một câu, ta một câu đi tới cửa phòng ngủ.

“Ứng Diêu, có chuyển phát nhanh.” Bác quản lý phòng thấy Ứng Diêu liền kêu anh lại, Ứng Diêu mỗi ngày đều có chuyển phát nhanh, bác quản lý đều đã nhận thức anh.

“Không ngờ cũng nhanh vậy.”

Ứng Diêu cùng bác nói tiếng cảm ơn, liền cầm gói hàng của mình đi về ký túc xá

Nhanh chóng đem gói hàng mở ra, bên trong một thùng đầy đều là đồ ăn.

Cá chết huynh tự mình mở ra một bao bánh quy ném thử.”Thật đúng là đặc biệt, học đệ đề cử cửa hàng đồ ăn này đúng là rất ngon.

Ứng Diêu hướng về cá chết huynh liếc một cái: “Ăn không trả tiền đương nhiên là ngon rồi.” Ứng Diêu lấy ra một bao khoai tây chiên liền đem bao gói hàng đem vào tủ khóa lại.

Bây giờ phải phản hồi, không quản có ngon hay không, trước phản hồi rồi nói sau. Huống chi, Ứng Diêu được xem như là khách hàng cũ của cửa hàng này, vấn đề về chất lượng hàng đã kiểm nghiệm qua.

Mở ra máy tính, tài khoản taobao tự động đăng nhập.

<Ding> một tiếng, là nhắc nhở hàng hóa đã được Ứng Diêu ký nhận.

Lại là <Ding> một tiếng, là nhắc nhở Ứng Diêu có lời nhắn.

Nhưng ngay sau đó, tiếng <Ding> <Ding> lại vang không ngừng. Ứng Diêu cảm thấy mình thật bận bịu giống với người bán hàng a

[Phục vụ số 0]: tôi đây

[Phục vụ số 0]: đã

[Phục vụ số 0]: nhận được

[Phục vụ số 0]: hàng

[Phục vụ số 0]: đi

[Phục vụ số 0]: .

Muốn xem hiểu những lời này thật đúng là có điểm khó khăn.

[YY]: cậu cho là cậu đang viết chữ theo kiểu cơ thể bị thương a (*ý anh là cậu bị thương không có hơi để viết*)

[Phục vụ số 0]: thân, thời điểm cuối tháng, giá mua hóng siêu hấp dẫn, mua bất kì sản phẩm gì, được +5 đồng có thể đổi thành một phần quà lớn, một cái ID chỉ có thể đổi một lần, bạn đã đổi quà chưa~~~~~[tự động trả lời]

Là tự động trả lời, phục vụ số 0 đang trạng thái vắng mặt

Tự động trả lời mà lại có thể là cho náo động như vậy, thật đúng là phù hợp với cậu phục vụ thân thiện này

Ứng Diêu trước gửi nhận xét đi.

Sản phẩm giống miêu tả:

Thái độ phục vụ:

Tốc độ giao hàng:

Phục vụ hậu cần:

Đánh giá: cấp cho chuyển phát nhanh một cái khen, hậu cần tốc độ rất nhanh, dùng thử bao khoai tây chiên, hương vị không tồi, đúng là hàng mới nhất trong ngày. PS: phục vụ thái độ rất tốt, phong thái rất chuyên nghiệp

Ứng Diêu xong liền gửi cho phục vụ số 0.

Lần này đã không còn chế độ tự động trả lời

[Phục vụ số 0]: phải 5 sao hết mới được thưởng tiền

Ứng Diêu lúc này mới phát hiện anh thuận tay đánh một cái đã cho tốc độ giao hàng giảm xuống một sao, vì thế anh lại bắt đầu già mồm át lễ phải.

[YY]: chính cậu đếm tổng xem tôi đánh mấy sao

Ứng Diêu chính mình cũng bắt đầu đếm.

[YY]: 19 sao, toàn 5 sao không thôi nha

[Phục vụ số 0]: (“ __ ”)

[YY]: khi nào trả tiền thưởng a

[Phục vụ số 0]: rất cần quấy

[YY]: khi nào trả a ()

[Phục vụ số 0]: để cho anh thưởng lượng cửa sau tôi sẽ bị khấu trừ tiền lương TUT

[YY]: vốn cũng kiếm không bao nhiêu tiền, muốn trừ liền cho trừ, khi nào trả a o($>$ $<$))o

[Phục vụ số 0]: một phút đồng hồ sau

[YY]: ngoan, ca ca liền hi sinh tự mình chủ động cho cậu một cái hun yêu a

[Phục vụ số 0]: muốn hôn môi ~

Nhóc con, còn đòi hỏi a, bắt quá xem xét tiểu phục vụ đã cấp cho anh những ưu đãi đặc biệt, Ứng Diêu liền miễn cưỡng thoải mãn cậu phục vụ số 0 đối khác này một chút đi.

[YY]: [trạng thái cuồng hôn môi]

[Phục vụ số 0]: che mặt bỏ chạy ~~~

Một phút đồng hồ sau, Ứng Diêu quả nhiên thu được tiền thưởng viết bình luận.

Người chuyển tiền cho anh nêu lý do là: hoan nghênh lần sau lại đến, chờ mong được phục vụ quý khách lần sau =V=

5. Chương 5: Hôm Nay Mặc Xx Màu Gì 1

Ứng Diêu và Đào Lâm cũng không phải cùng chuyên ngành, Ứng Diêu là khoa tiếng Nhật, Đào Lâm là khoa thiết kế quảng cáo. Hơn nữa, Đào Lâm so với Ứng Diêu nhỏ hơn một tuổi

Tiểu học đệ ham học đến lớp bọn họ, có tiết vừa lúc ngồi bên cạnh anh, thường xuyên qua lại liền trở nên quen thuộc. Hơn nữa Đào Lâm bởi vì không sống trong ký túc xá trường học mà sống trong khu gác nhà trọ giáo viên, cùng bạn học trong lớp quan hệ cũng thường thường nhưng ngược lại thời gian cùng Ứng Diêu bọn họ còn có vẻ nhiều hơn

...

[Đào Lâm]: hôm nay thời tiết tốt lắm, tâm tình cũng tốt lắm, học trưởng mời tôi uống trà sữa cùng bánh

ngọt, ngay tại cửa hàng bánh ngọt ở con phố sau trường học, đề cử vị dẫu [hình ảnh]

[Đào Lâm]: ở cửa hàng nhìn thấy một cái ví rất là thích a, bán ba mươi đồng, tôi kêu ông chủ giảm 5 đồng nhưng ông chủ không chịu, sau đó tôi ở trên Taobao tìm được cái ví y như vậy, chỉ bán có mười đồng luôn phí vận chuyển! Tôi lập tức hạ quyết tâm đi mua cái ví kia~ tôi rất là đặc ý đi khoe với ba ba, lại bị ba ba trào phúng [mặt đen]

[Đào Lâm]: giáo viên giao bài tập cho lớp phác họa, chủ đề là soái ca, tìm vị soái ca nào nguyện ý hiến thân làm người mẫu [trái tim]

Lúc Ứng Diêu lướt Wechat, trong mục bạn tốt thấy được Đào Lâm đăng không ít trạng thái, có đôi khi là tâm trạng nhàm chán, có đôi khi là tự độc thoại, tiểu học đệ giống như đem những gì diễn ra trong ngày viết đến, điều này một phần nào cũng làm cho Ứng Diêu thấy rõ tiểu học đệ đáng yêu, đơn thuần như thế nào.

Ứng Diêu trên Wechat thêm bạn không nhiều, hơn nữa bạn của anh không giống Đào Lâm thường xuyên phát trạng thái, cho nên Ứng Diêu mỗi lần mở khung bạn tốt đều nhìn thấy tiểu học đệ xoát bình (1)

Đối với những trạng thái tùy hứng không chủ đề, Ứng Diêu sẽ chọn nhấn like thể hiện đã nhìn thấy, còn đối với những trạng thái có chủ đề, Ứng Diêu thường để lại bình luận.

Ứng Diêu like cho trạng thái đầu tiên, sau đó ở trạng thái thứ hai thì bình luận “Không tệ, là một dịp để tiết kiệm cho gia đình cậu”.

Trạng thái thứ ba được cá chết huynh bình luận “Tuyển huynh tuyển huynh”, Ứng Diêu đơn thuần xem không vừa mắt cá chết huynh tự kỷ.

Ứng Diêu hồi đáp cho [Ta là một con cá]: có thể họa ra một con cá chết

Mỗi ngày ôm Wechat sống qua ngày, cá chết huynh rất nhanh đọc được bình luận của Ứng Diêu, chỉ nghe hần rống giận một tiếng: “Thật sự coi huynh là một con cá sao!”

Cá chết huynh tên thật là kêu Tư Dư, nhưng rất bất đắc dĩ là cá chết so với Tư Dư kêu càng thuận miệng hơn, cũng không biết như thế nào cái biệt danh này bám theo cá chết huynh suốt, chỉ sợ có một số người chưa chắc biết cá chết huynh tên thật rốt cuộc là gì.

Nam sinh trong lớp gọi hần cá chết, nữ sinh gọi hần cá chết huynh, còn phân biệt nam nữ rõ ràng. Ngay cả vào ngày trước, có tiết của một giáo viên, tiếng phổ thông không chuẩn, cũng đem Tư Dư kêu thành cá chết, lúc ấy làm trong phòng mọi người đều cười vang.

Cái tên cá chết này coi như nổi tiếng một thời

May có một học đệ nhu thuận hiểu chuyện Đào Lâm kêu hấn bằng Tư đại ca, cá chết huynh rất mực cảm động, cho nên đối với Đào Lâm càng thêm yêu thích. Đương nhiên, Ứng Diêu cũng như vậy, tiểu học đệ thật sự ngây thơ và dễ thương, luôn luôn học hành nghiêm túc, có một học đệ như vậy kể ra cũng rất vẻ vang, hơn nữa cậu cũng làm cho người khác nhin không được mà xem như em trai nhỏ bé để yêu thương.

Bởi vì Ứng Diêu cùng cá chết huynh là bạn cùng phòng, mỗi ngày sống cùng một chỗ, cũng thô tục không chịu nổi, không có tiết tháo, không giới hạn giống cá chết huynh, Đào Lâm quả thực giống như một dòng suối trong lành, mạnh mẽ tiến vào nội tâm hư hỏng của anh, rửa sạch những thứ đen tối anh tiếp thu từ cá chết huynh

Nhưng là, gần mực thì đen, Ứng Diêu phát hiện tiểu học đệ đã bị cá chết huynh làm hư mất rồi.

[Đào Lâm]: ^ cẩn thận tôi cắt đoạn JJ của cậu

Đào Lâm trả lời bình luận của người bạn kia làm Ứng Diêu không dám nghĩ tới, Ứng Diêu nghĩ đến chỉ có cá chết huynh mới nói chuyện như vậy được

Ứng Diêu không cần phân minh liền chỉ trích cá chết huynh: “Xem ca đem học đệ dạy hư kia, đã bắt đầu nói tục rồi.”

Cá chết huynh đại khái là đoán được Ứng Diêu nói gì, một bộ dáng ngạc nhiên.”Nếu như là ca, đã trực tiếp nói cắt JJ của người đó rồi cho hấn một ngụm nuốt vào, về phần lời này trong đó ý tứ như thế nào liền xem người kia có khả năng lĩnh hội được không đã.”

Ứng Diêu nhú nhú mày, cũng nghĩ nghĩ cá chết huynh câu kia nói ý tứ gì, bất quá không suy nghĩ ra. Anh liền hỏi: “Có ý gì?”

“Chính là rất thảm a, bằng không một ngụm như thế nào nuốt hết được cái đó?” Cá chết huynh còn nói đặc biệt nghiêm trọng cùng tự đắc.

Ứng Diêu thật là phục hấn.

Chờ Ứng Diêu đem tâm trạng trở về Wechat, Đào Lâm gửi tin nhắn cho anh.

[Đào Lâm]: học trưởng, anh theo em làm người mẫu đi?

Ứng Diêu thật sự không nghĩ là Đào Lâm sẽ tìm đến anh, bình luận phía dưới không phải chỉ có một mình anh xung phong nhận làm người mẫu a.

[YY]: cá chết hình như cũng muốn làm người mẫu đi

[Đào Lâm]: em thấy trong những người đó, học trưởng là phù hợp với chủ đề nhất, he he

Ứng Diêu nghĩ tới, chủ đề là “Soái ca” đi.

Được khen, bị hư vinh làm cho thỏa mãn, Ứng Diêu trong lòng tự nhiên rất là hưởng thụ.

[YY]: không sai, có mắt nhìn

[YY]: có thể làm mẫu, cậu chọn thời gian đi

Vì thế, Ứng Diêu trong lòng như mở hội a, liền nhẹ nhẹ nhàng nhàng đáp ứng, cũng không hỏi cụ thể sẽ làm gì. Anh chỉ là đơn thuần nghĩ đến là chỉ cần làm tượng cho học đệ vẽ là được.

(1) xoát bình: spam

Tư Dư đọc gần gần giống như Tử Ngư (cá chết)

6. Chương 6: Hôm Nay Mặc Xx Màu Gì 2

Buổi chiều sau giờ học, Ứng Diêu bắt gặp Đào Lâm trong trường.

Cậu đang nói chuyện cùng với một nam sinh, trên mặt đầy vẻ nghi ngờ cùng mờ mịt, sau đó là khẩn trương lắc đầu. Đào Lâm muốn đi thì người kia lại đem cậu giữ chặt, trên mặt một bộ thần sắc lo lắng vô cùng.

Ứng Diêu lúc ấy nghĩ là có thể nam sinh kia cùng Đào Lâm thổ lộ nhưng bị cự tuyệt nên tính dây dưa cùng với cậu. Bằng không thì không có đạo lý gì mà hai người con trai phải do dự không dứt khoát, bộ dáng của Đào Lâm rõ ràng nhìn cũng không vừa lòng với phản ứng của tên kia.

Đào Lâm bỏ đi cùng với bạn học của cậu rồi nhưng tên kia mặt buồn bực vẫn đứng tại chỗ nhìn theo phía cậu.

Đào Lâm rất được nhiều nữ sinh hoan nghênh, mấy ngày hôm trước trong lớp có một nữ sinh hướng cậu viết thư thổ lộ, Đào Lâm thất kinh còn hướng anh xin giúp đỡ làm cách nào để từ chối mà về sau gặp mặt cũng không thấy lúng túng

Hôm nay lại bắt gặp tình cảnh này, Ứng Diêu không thể không cảm khái rằng tiểu học đệ thật đúng là nam nữ đều ăn, được hoan nghênh như vậy đối với Đào Lâm mà nói thì rất là phiền não nhưng đối với Cá chết huynh lại là vui sướng hưởng thụ.

Đào Lâm bộ dáng nhu thuận, lại nghe lời hiểu chuyện, làm việc chân thành còn làm cho người khác cảm thấy đáng yêu bướng bỉnh nữa. Ứng Diêu đối với tiểu hài tử này yêu thích thật sự, tâm tư rõ là thích. Anh không có hỏi Đào Lâm về vấn đề tính hướng, cũng cảm thấy tiểu học đệ tuổi còn nhỏ, hướng chỉ Đào Lâm quả thật chưa từng nghĩ đến chuyên yêu đương, bằng không thì nữ sinh tỏ tình kia bộ dáng rõ ràng không tệ, nhưng Đào Lâm lại mang bộ dáng đau khổ sâu sắc.

Mà tâm địa Đào Lâm cũng rất mềm mỏng, nếu người khác đối xử với cậu tốt, không chừng cậu liền trông mong đi. Nếu như có một ngày Đào Lâm nói cho anh cậu cùng với một nam sinh đang quen nhau, Ứng Diêu sẽ không cảm thấy bất ngờ, mà sẽ là có điểm cảm thấy buồn và không được tự nhiên.

Cho nên, Ứng Diêu đối với thân phận của nam sinh vừa rồi đặc biệt tò mò

Vì thế, anh liền làm một bộ dạng không thèm để ý, nói bóng gió với cậu

YY: ở đâu?

Đào Lâm: đang dùng cơm ở nhà ăn lớn

YY: cùng bạn học?

Đào Lâm: một mình

Thức ăn mua về phải trả giá khác, Ứng Diêu biết Đào Lâm là cảm thấy tiền này tiêu hoang phí, không phải do cậu thiếu tiền, chỉ là đơn thuần không cần thiết, chẳng bằng ngồi ở nhà ăn mà chậm rãi thưởng thức.

Vừa lúc không có Cá chết huynh, Ứng Diêu cũng là muốn dùng cơm chiều, liền đi tìm Đào Lâm.

Ứng Diêu lấy xong thức ăn, liếc mắt một cái liền thấy được cậu ngồi trong góc.

Ứng Diêu bưng mâm đi qua, Đào Lâm đã ăn cũng được nhiều lắm, tay trái cầm thìa, tay phải không có việc gì thì lại cầm di động

Nhìn thấy Ứng Diêu đến lại đem di động buông xuống, Đào Lâm trong ánh mắt vui sướng ngọt ngào kêu một tiếng học trưởng

Đào Lâm ăn không đến mấy muỗng liền ăn xong

“Bằng không cậu đi về trước?” Ứng Diêu cũng không thể để cho học đệ ngồi chờ, huống chi thời điểm anh ăn cơm, học đệ vẫn nhìn anh làm anh có chút không được tự nhiên.

Đào Lâm lắc lắc đầu. “Một chút dùng cơm xong đi bộ tiêu cơm đi.”

Ứng Diêu muốn nói là: trong khoảng thời gian cậu chờ tôi dùng xong cơm phỗng chừng thức ăn cũng đều đã tiêu hóa không sai biệt lắm.

Bất quá Ứng Diêu vẫn là gật gật đầu.

Ứng Diêu cúi đầu ăn cơm, Đào Lâm thì chống cằm nhìn anh ăn cơm.

“Tôi vừa rồi nhìn thấy cậu cùng một nam sinh nói chuyện, giống như có điểm tranh chấp.”

Đào Lâm ngắt ra, sau đó giải thích: “Hắn nhận sai người, em nói hắn em không phải người kia, hắn không tin.”

“Nga.” Tình huống cụ thể Ứng Diêu cũng không có biện pháp tiếp tục hỏi tiếp, bằng không thể hiện ra mình rất là bà tám

Vì thế Ứng Diêu tiếp tục ăn, Đào Lâm lại bắt đầu nhìn hắn.

Ngay thời điểm Ứng Diêu tưởng tiểu học đệ đang chơi di động, Đào Lâm liền nói: “Học trưởng, anh buổi tối có rảnh không”

“Có a.”

“Vậy đêm nay anh đến chỗ em đi, em đem bài tập của giáo viên làm nốt”

Ứng Diêu nghĩ tới hắn là Đào Lâm đang nói vụ làm người mẫu.

“Ok.” Ứng Diêu rất sáng khoái đáp ứng.

“Học trưởng anh thật tốt!” Đào Lâm cười đến phi thường sáng chói, Ứng Diêu cảm thấy này bất quá chỉ là một việc nhỏ mà thôi

Nhưng đợi đến lúc đến nhà của Đào Lâm, Ứng Diêu mới bừng tỉnh nhận ra rằng tay anh đã cầm một củ khoai lang nóng.

Hai người từ nhà ăn đến khu nhà trọ dành cho giáo sư kia khoảng cách cũng không sai biệt lắm, có thể tản bộ

Đào Lâm trực tiếp mang Ứng Diêu vào phòng cậu.

Ứng Diêu một bên đánh giá bài trí xa hoa khác nhau giữa nhà trọ cho giáo sư với ký túc xá cho sinh viên, một bên đề nghị: “Đem điều hòa mở lên đi, có chút nóng.”

Ký túc xá cho sinh viên đặc biệt keo kiệt, không có điều hòa, chỉ có một quạt điện mà tiếng kêu to đáng ghét. Nếu đã đến nơi này, Ứng Diêu liền tranh thủ hưởng thụ không khí có điều hòa.

Có thể nói rằng anh thật sự muốn đánh một giấc ngủ ở trong này. Nhưng cũng biết chắc chắn Cá chết huynh sẽ lại đòi qua đây ngủ chung, Ứng Diêu không muốn vì vậy mà lại làm phiền Đào Lâm

Đào Lâm nhìn Ứng Diêu liếc mắt một cái, nói: “Em sợ anh một hồi sẽ cảm thấy lạnh

Như thế nào mà lại thấy lạnh? Ứng Diêu đang định hỏi Đào Lâm lý do, chỉ nghe đến Đào Lâm có điểm quanh co nói: “Học trưởng... Cái kia... hôm nay bên trong anh mặc là màu gì vậy?”

7. Chương 7: Nhân Công Phóng Ra Thất Bại 1

Đây là một vấn đề phi thường tế nhị.

Ứng Diêu lúc ấy liền một bộ dạng ngây ngẩn cả người.

Đào Lâm lại ra vẻ bình tĩnh hỏi lại một lần: “Học trưởng... Cái kia... hôm nay bên trong anh mặc là màu gì vậy?? Đây có liên quan đến bài tập của em.”

Nghe Đào Lâm giải thích, Ứng Diêu hoàn hồn trở lại, nghĩ đến khả năng lúc Đào Lâm vẽ tranh cần đem đường viền quần trong của anh hiện ra

Tiểu học đệ này đúng là cẩn thận nghiêm túc, màu sắc tùy tiện cho một màu là được rồi, như thế nào lại theo đuổi tính chân thật a.

Nhìn đến Đào Lâm còn đang chờ chính mình trả lời, Ứng Diêu thành thật đáp: “Màu đen.”

“Nga, vậy thì không cần thay đổi.”

Đào Lâm lại có điểm ngược ngừng nói, “Học trưởng, có phiền nếu đem quần áo cởi ra không?”

“Cái gì?!” Ứng Diêu mới vừa ngồi xuống sofa, lại đứng lên.

Đào Lâm yếu yếu lại bổ sung một câu: “Không cần cởi sạch, có thể lưu lại nội y.”

Ứng Diêu nháy mắt bình tĩnh lý do lúc này Đào Lâm nói sợ anh bị lạnh.

“Chỉ mặc nội y là có thể phù hợp với chủ đề soái ca?”

Có câu mặc quần áo sẽ trở nên gầy yếu, thoát y sẽ có thịt, chẳng lẽ là Đào Lâm muốn họa cơ bắp?

Đào Lâm nghiêm túc giải thích cho Ứng Diêu: “Soái ca cùng nội ý là hỗ trợ lẫn nhau, chúng làm tăng lên độ gợi cảm cho nhau. Anh biết là em học chuyên ngành quảng cáo, giáo viên giao bài tập tất nhiên không tránh khỏi tính truyền đạt của quảng cáo, lần này chỉ cho một cái chủ đề là soái ca, phạm vi này thật sự quá lớn, đây có nghĩa là muốn cho tụi em tự do phát huy, xem tác phẩm của ai có sự sáng tạo. Em họa một soái ca chỉ mặc nội y, kỳ thật là bám sát vào chủ đề nhất, lại thể hiện thông điệp quảng cáo truyền đạt ra bên ngoài rất rõ ràng, một công đôi việc!”

Lời này nói rất có đạo lý, Ứng Diêu cũng cảm thấy Đào Lâm rất sáng tạo, rất táo bạo.

“Giáo viên của các cậu là nam hay nữ?” Ứng Diêu hỏi.

“Nam, năm nay bốn mươi tuổi.”

Ứng Diêu gật gật đầu, nói thầm: “Vậy đi, vậy đi.”

“Học trưởng, anh không cần cảm thấy ngược ngừng, em còn từng họa một bạn học trần truồng nữa kìa.”

Sợ Đào Lâm tiếp tục lại nghĩ ra cái “Đây là nghệ thuật” linh tinh khuyên bảo, Ứng Diêu thật sự là có điểm ngăn cản không được, anh lại lo lắng hỏi, “Kia đại khái là họa trong bao lâu, tôi sợ tôi trụ không được.”

Model không phải là không nhúc nhích làm cho người ta họa sao? Ứng Diêu không có khả năng chịu ngồi yên a

“Nửa giờ đi.”

Đào Lâm rời khỏi giường, kéo theo ghế dựa đến bàn máy tính cách đó không xa, lưng ghế nghiêng về phía máy tính

Đào Lâm ngồi xuống ghế, hai chân chuyển hướng, một chân để lên chân anh, một chân khác duỗi về phía trước, hai tay đặt trên tay vịn của ghế, cấp Ứng Diêu động tác làm mẫu

Thật đúng là đừng nói, Đào Lâm vừa làm động tác này liền làm mất đi sự đơn thuần, có điểm thể hiện khí tức cấm dục, thực sự liền như vậy mà làm anh xúc động kích thích.

Bất quá là Ứng Diêu nghĩ, sẽ không như vậy phát rồ mà làm như thế, Đào Lâm tìm anh là để làm chính sự

Có vật chống đỡ, anh chắc sẽ không bị mệt chết. Ứng Diêu tỏ vẻ anh đã biết, rất dứt thoát thoát y phục. Trái ngược với vị bạn học bị trần truồng kia, anh như vậy là còn đỡ.

“Học trưởng, anh có thể cầm di động chơi, chỉ cần động tác đừng thay đổi mạnh.”

Vì thế Ứng Diêu đem di động trong túi quần lấy lại, tính giết thời gian nhàm chán.

“Đào Lâm, dứt khoát đem di động cũng họa vào đi, cũng có thể làm quảng cáo.”

Đào Lâm suy nghĩ một hồi nói, nói: “Em thấy không hiệu quả, cảm giác điện thoại phá phong cảnh”

“Vậy thôi, cậu nhanh họa đi.” Dù sao đối với vấn đề này Ứng Diêu cũng không hiểu, nói như thế nào di động cũng so với quần lót cũng có liên quan đi.

Giữ lại một cái nội y, gần như lộ ra trọn vẹn lại bị ánh mắt chăm chú của học đệ nhìn chằm chằm, Ứng Diêu cho dù là chơi di động cũng vô pháp tập trung lực chú ý.

Ứng Diêu chỉ cần quay đầu nhìn xem tình hình của Đào Lâm bên kia, Đào Lâm liền đối với anh cười cười sau đó lại tiếp tục đem tầm mắt chăm chú lên bản phác thảo.

Di động trong tay Ứng Diêu rung một chút.

Cá chết huynh gửi tin nhắn đến.

[Ta là một con cá]: người đâu! Chết rồi hả

Ứng Diêu ở khung trả lời vừa nhắn “Ồ chỗ Đào Lâm” lại lập tức xóa đi “Bên ngoài, muộn chút mới trở về”. Nếu như bị cá chết huynh biết anh ở Đào Lâm làm model, chắc chắn liền đến đây nhào vô giúp vui, lại làm cho cá chết huynh nhìn đến tình cảnh này, Ứng Diêu có thể tưởng tượng ra, cá chết huynh nhất định ngay thời khắc lấy điện thoại chụp hình anh và lưu trữ lại

Tuy rằng không phải ảnh chụp nhục nhã, nhưng không mặc quần áo, chung quy có điểm không thể diện, nếu cá chết huynh một cái tâm huyết dâng trào phát tán, làm cho người khác lưu lại ấn tượng biến thái liền không xong.

Cho nên Ứng Diêu đã nói dối.

Mà cá chết huynh cũng rất dễ dàng liền tin tưởng.

[Ta là một con cá]: không thú vị! Sớm liền trở về, huynh một mình ngốc người trong phòng hảo tịch tịch!

[YY]: lên vi tính chat đi

[Ta là một con cá]: kia cũng tịch tịch

Chuẩn bị bất mãn. Ứng Diêu ở trong lòng phun tào, liền nghe Đào Lâm nói: “Học trưởng, phiền anh đem tay trái vương ra.”

“Như vậy?” Ứng Diêu làm theo.

Đào Lâm nhìn, chính cậu cũng đem thân mình đi về phía bên trái chủ động tìm kiếm góc độ tốt nhất.

Đào Lâm nhíu nhíu mày, đi tới hướng Ứng Diêu bên kia.”Không đúng.” Một bên vừa nói một bên liền hành động hướng Ứng Diêu điều chỉnh động tác.

Ứng Diêu liền mặc cho Đào Lâm muốn làm gì thì làm, thật sự không hiểu chính mình làm người mẫu mà cần phải chú ý nhiều như vậy.

“Học trưởng, anh hơi nhấc lên một chút, em nhích ghế dựa sang bên trái một chút.”

Vì thế, Ứng Diêu liền gian nan vĩnh mông điểm gót chân châm rãi di chuyển ghế dựa

Bàn tay mang theo độ ẩm cực nóng không cẩn thận ma sát qua điểm nào đó của Ứng Diêu, anh liền lập tức cảm thấy mẫn cảm hừ hừ một tiếng.

“Như thế nào? Chuột rút!” Đào Lâm lập tức khẩn trương hỏi, hai tay ở bên này sờ sờ lại bên kia sờ sờ.

Tổ tông a. Ứng Diêu ở trong lòng tru lên một tiếng, liên tục nói anh không có việc gì, cổ họng anh mất tiếng hỏi, “Tốt chưa? Tôi có chút mỏi.”

Đào Lâm rút cục đem ghế dựa định ra phương hướng, Ứng Diêu mới có thể ngồi xuống thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lông mày vừa đau khổ vừa rối rắm mà nhíu lại.

Ứng Diêu thừa dịp Đào Lâm xem bản thảo không chú ý, đem thân mình xê dịch về phía trước, đem vật giữa hai chân của anh đụng chạm vào phần ghế làm bằng kim loại mới có thể thoải mái một chút.

Dựa vào! Vừa rồi bị Đào Lâm sờ soạng đầu vú một chút, cư nhiên lại có phản ứng!

8. Chương 8: Nhân Công Phóng Ra Thất Bại 2

Trải qua sau khoảng mười lăm phút dầy dờ, Đào Lâm cuối cùng cũng đem bài tập của cậu hoàn thành.

Ứng Diêu lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, mặc quần áo đi hướng ra cửa.

“Học trưởng, anh còn chưa xem em vẽ như thế nào mà.” Đào Lâm vội vội vàng vàng hô.

“Quá mót! Tôi về ký túc xá trước.” Ứng Diêu thật sự đưa ra bộ mặt biểu cảm của trạng thái quá mót cho cậu xem.

Cổ đáp lại một tiếng, Đào Lâm nói một câu “Học trưởng, chỗ này của em có phòng vệ sinh” nhưng bị cửa đóng sập mà ngăn lại

Lúc Ứng Diêu trở lại phòng ngủ cũng là lúc Cá chết huynh chiếm dụng phòng vệ sinh, vẫn là hưởng thụ không gian của mình.

Ứng Diêu một bộ dáng gian nan khép chặt hai chân, dùng lực gõ mạnh cửa.

“Xong chưa!”

“Đừng hỏi, chú hỏi ca cũng không ra được.”

Âm thanh của Cá chết huynh không một chút để ý đến tình hình của anh, vẫn bình tĩnh thong dong giống như không có việc gì xảy ra, thật là giết chết Ứng Diêu, này chẳng lẽ muốn anh quang minh chính đại ở phòng ngủ giải quyết sao?

“Quạt bài khí không có mở!”

“Chết, đã quên.”

Chờ Cá chết huynh giải quyết xong còn tính đến thời gian chờ mùi bay, trời biết anh phải đợi bao lâu.

Anh luôn biết mùi đặc trưng của Cá chết huynh bay hơi đặc biệt lâu.

Ứng Diêu nghĩ đến việc đi mượn nhà vệ sinh của phòng kế bên dùng một chút nhưng lại sợ phát ra động tĩnh, nếu bị bắt thì mất hết cả thể diện.

Ứng Diêu làm một hành động lớn mật, anh ngồi ở trên ghế, dùng một cái áo khoác che nửa người dưới của mình.

“Cá chết, còn muốn bao lâu a!”

“Năm phút đồng hồ đi.”

Chắc chắn được thời gian, Ứng Diêu mới đem quần của mình kéo xuống. Nếu như cá chết huynh xong cũng có thể nghe được âm thanh xả nước, đến lúc đó lại che lại cũng kịp.

Ứng Diêu tay ở bên trong quần ra sức vận động, đại khái là nghẹn hồng rồi, anh gian nan xoa nửa ngày, thậm chí là liên thủ cả hai tay nhưng vẫn ra không được, cảm giác cứng rắn làm anh cảm thấy đặc biệt khó chịu.

Máy tính Ứng Diêu không có tắt, đang để trạng thái màn hình chờ

Anh giật giật chuột máy tính, màn hình sáng lên.

Ứng Diêu trong lòng nghĩ này cứ như vậy không phải cái biện pháp hay, cần tốc chiến tốc thắng, anh nhìn đến biểu tượng tán gẫu Vương Vương dưới góc, nhớ tới phục vụ số 0 không biết tiết tháo

Vì thế, Ứng Diêu một tay thì trấn an tiểu Ứng Diêu, tay kia thì thao tác chuột máy tính cùng bàn phím.

[YY]: tôi ngại!

[Phục vụ số 1]:?

Dựa vào một tay quả nhiên không có thuận tiện, phát tin nhầm người đi. Ứng Diêu trực tiếp đóng khung đối thoại với Phục vụ số 1, sao chép văn tự đến khung của Phục vụ số 0.

[YY]: tôi ngạnh!

[Phục vụ số 0]: gần đây xuất hiện kẻ lừa đảo, nhận được điểm khác thường thì cẩn thận điện thoại, phòng ngừa bị lừa của cải vừa bị thất thân [tự động trả lời]

Tuy là đặt chế độ tự động trả lời, bất quá Phục vụ số 0 rất nhanh liền hồi âm.

[Phục vụ số 0]: a?

[YY]: a cái gì giúp tôi giải quyết a

Phục vụ số 0 cuối cùng cũng có thể phát huy giá trị của cậu ta, tuy rằng bình thường Ứng Diêu hay khinh thường cậu, nhưng những nhu cầu cấp thiết của anh cần được kích thích một chút. Tuy rằng việc này này có khả năng làm cho Phục vụ số 0 hiểu lầm một chút, nghĩ đến anh cảm thấy mình là một tên háo sắc, trước thì tỏ ra vẻ rụt rè, nhưng trước nhu cầu sinh lý tạm thời thì lại buông bỏ các nguyên tắc trước đó.

[Phục vụ số 0]: lấy tay làm hay là dùng miệng a?

[Phục vụ số 0]: tôi không dùng miệng [chỉ chỉ ngón tay]

Bây giờ là thay đổi tình huống sao, giống như bây giờ là anh đang cưỡng bức một cậu bé trong sạch giữa đường sao? Trước đó đều đã nói sẽ cong mông lên nhượng cho anh thượng mà giờ lại nói không chịu dùng miệng. Tất nhiên là do có cảm giác thân quen, vẫn là cho phép cậu ta dùng tay.

[YY]: dùng tay

[Phục vụ số 0]: tốt, vậy tôi đến đây

Ứng Diêu tay vừa nói lỏng vừa nắm lấy vật vẫn đang gồng gượng cứng rắn của mình

[Phục vụ số 0]: thoải mái sao?

Ứng Diêu tay giật giật, phát ra một tiếng rên nặng nề, nhưng anh vẫn cảm thấy là không đủ.

[YY]: dùng sức! Nhanh lên!

[Phục vụ số 0]: hảo!

[Phục vụ số 0]: tôi bây giờ sẽ tăng tần xuất xoa nắn mỗi giây, sử dụng hết khí lực để giúp anh giải phóng.
()

Ứng Diêu nhìn những câu miêu tả, thuyết minh ngây thơ kia, vừa xem xong thì phía dưới liền trở về trạng thái bình thường

Anh dùng khăn chùi chùi tay mình, mặc quần đem áo khoác trùm vào đến bồn rửa mặt. Dùng hai tay, tốc độ đánh chữ cũng tăng lên.

[YY]: cậu muốn làm gì

[Phục vụ số 0]: giúp anh giải phóng a TVT

[YY]: cậu kỹ thuật không tốt a, tôi còn chưa bắn ra liền mềm xuống

[Phục vụ số 0]: người ta không kinh nghiệm, là lính mới thôi

YY: hổng dẫn, tôi còn không biết bản tính của cậu sao? Tiểu yêu tinh

Bởi vì không có phóng ra thành công làm cho Ứng Diêu tâm tình rất không thoải mái, một cỗ oán khí đều hướng đến tiểu phục vụ oán trách.

[Phục vụ số 0]: anh hướng dẫn tôi a, tôi rất thông minh, học hỏi rất nhanh [kính nhờ kính nhờ]

[YY]: kia, không có thời gian rảnh, loại sự tình này dựa vào chính mình mà đi lĩnh ngộ

[Phục vụ số 0]: kia có thể đề cử trang web hay giáo trình nào đó để tôi học hỏi không?

[YY]: có vấn đề tìm baidu mà hỏi

Nghe được phòng vệ sinh có tiếng xả nước, Ứng Diêu lập tức chột dạ nhanh chóng đem khung tán gấu đóng miển cho bị cá chết huỳnh nhìn đến.

Cá chết huỳnh đi ra dùng hai tay đầy nước vỗ vỗ Ứng Diêu bả vai. “Chú có thể đi vào.”

Ứng Diêu hừ hừ một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không cần, đều ghen trở về.”

9. Chương 9: Giới Thiệu Đối Tượng Cho Cậu, Thế Nào? 1

Ngày hôm sau, thời điểm nhìn thấy Đào Lâm, tâm tình Ứng Diêu rất vi diệu.

“Học trưởng, sớm!” một Đào Lâm bộ dáng và tinh thần năng nổ cùng một Ứng Diêu bộ dạng sức cạn lực kiệt hình thành một liên minh đối lập.

Ứng Diêu đánh ngáp, tiến phòng vệ sinh rửa mặt.

Đào Lâm đem điểm tâm mua được từ sớm tới đặt ở trên bàn của Ứng Diêu và Cá chết huynh

Ứng Diêu nhô đầu ra, nói: “Không cần kêu Cá chết, huynh ấy lúc thức dậy có mùi hôi, cẩn thận bị mùi như bệnh nấm ở chân hun chết cậu.”

“Nga.”

“Học trưởng, hôm nay thời tiết tốt lắm, chúng ta đi dạo một chút đi.”

Đào Lâm rất nhàn hạ thoải mái, Ứng Diêu bình thường là toàn ở lì trong phòng ngủ không chịu ra ngoài, dịp này cũng cảm thấy nên ra ngoài đi lại.

Thời điểm Ứng Diêu rửa mặt đi ra thì Cá chết huynh ở trong ổ chăn giật giật.

“Tư đại ca, hôm nay thời tiết tốt lắm, chúng ta đi dạo một chút đi.”

Đối với Cá chết huynh cùng Ứng Diêu, Đào Lâm luôn đối xử bình đẳng.

Cá chết huynh một bộ dáng dùng thận quá độ nền thần sắc yếu nhược cự tuyệt: “Không được, huynh còn muốn ngủ.”

“Cẩn thận khi tỉnh lại lòi ra một viên đậu.” Ứng Diêu nói.

Cá chết huynh lấy tay như vậy mà quơ quơ, đặc biệt tự kỷ chỉnh chỉnh mái tóc của hắn.”Ca ca phong lưu phóng khoáng nhưng sẽ không làm cho này mấy khóa đậu này bị ảnh hưởng.”

Ứng Diêu cầm lấy điểm tâm trên bàn ý bảo Đào Lâm có thể ra cửa.

“Trước đem bữa sáng ăn đi, vừa đi vừa ăn đối với dạ dày không tốt.” Đào Lâm nhắc nhở.

Vì thế Ứng Diêu liền ngồi xuống ăn điểm tâm.

Đã nằm xuống nhưng cá chết huynh lúc này lại chọt ra một câu: “Học đệ đúng là nhân thê thụ a.”

“Đừng để ý đến huynh ấy.”

Đào Lâm chỉ là mỉm cười, lỗ tai lại nổi lên một màu hồng phấn, cũng không để ý nhiều.

Nói là đi một chút, cũng không phải là đi ở trong trường học, dù sao phong cảnh trường học đã sớm nhìn đến phát ghét. Hai người bắt xe buýt công cộng xe đến công viên anh đào ở gần đó.

Lần trước, thời điểm hoa anh đào nở, Ứng Diêu và Đào Lâm cũng đã ghé qua, lần này anh đào đã là cuối mùa, nhưng trong công viên tản bộ cũng có nhiều người dắt chó đi dạo.

Ứng Diêu cùng Đào Lâm đi dạo quanh bờ sông, vừa đi vừa tán gẫu.

“Học trưởng, anh tốt nghiệp thì có tính ở lại nơi này không?”

Ứng Diêu hiện tại là năm ba, Đào Lâm thì năm hai. Ứng Diêu là dân tỉnh, Đào Lâm là dân thành phố.

“Còn chưa nói được, nếu như ở nơi này tìm được công việc thích hợp thì sẽ lưu lại, tìm không được thì liền về quê.”

“Nga.” Đào Lâm trên mặt biểu tình có chút mất mát.

“Như thế nào? Muốn tôi ở lại đây?”

“Sợ về sau ít liên hệ liền giống như người xa lạ, bằng hữu thời sơ trung, hiện tại tên đều không còn nhớ rõ.”

Ứng Diêu còn có hơn một năm lưu lại nơi này, Đào Lâm vậy mà đã bắt đầu cảm thấy bi thương vì tình bạn ngắn ngủi này.

“Nhắn tin nhiều hơn là có thể liên lạc được mà, huống chi tôi mỗi ngày đều có thể nhìn cậu phát trạng thái, muốn quên cũng không quên được cậu đâu.”

“Nga.” Đào Lâm tay nắm lấy lan can hai mắt hướng về phía sông nhỏ, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Có một mảnh lá cây rơi xuống trên vai Đào Lâm, Ứng Diêu giúp cậu phất đi, lá cây rơi vào mặt sông tạo

nên một cái gợn sóng nho nhỏ.

“Học trưởng, anh sẽ tìm bạn trai ở đại học sao?”

“Ngô.” Ứng Diêu bỗng trầm tư xuống, sau đó cười nói, “Tìm cậu thế nào?”

Rất rõ ràng có thể nhìn ra là Ứng Diêu đang nói đùa, Ứng Diêu gặp Đào Lâm trừng mắt lớn mắt nhỏ nhìn hẩn, vội vàng giải thích. “Tôi nói đùa, nếu gặp được người sẽ nhất định kết giao, cơ hội không chờ đợi ai.”

Thời điểm Đào Lâm còn muốn hỏi lại, Ứng Diêu đề nghị đi kiếm ghế ngồi nghỉ một lúc

“Này, hôm qua cậu họa còn tôi còn chưa xem.” Ứng Diêu đến đây đột nhiên nhớ tới việc này, hôm qua lúng túng lại vội vàng đều chưa kịp hảo hảo thưởng thức.

Đào Lâm lấy di động, mở ra album ảnh phóng đại đưa Ứng Diêu xem.

Ứng Diêu chắc chắn một tiếng. “Cậu nói xem tôi có thể hay không liền nổi tiếng chỉ sau một đêm, xem đường cong cơ bắp này, xem biểu hiện gợi cảm này, perfect.”

Đối với Ứng Diêu cực kỳ tự kỷ, Đào Lâm chỉ là cười cười, phụ họa theo: “Học trưởng mặc quần áo cũng đã rất được người khác hoan nghênh rồi.”

Ứng Diêu vui mừng sờ sờ đầu Đào Lâm, khen cậu thật có mắt nhìn.

“Trở về gửi tôi một bản, tôi muốn in giấy để dán tường.”

“Hảo.”

Hai người lại ngồi trong chốc lát, Ứng Diêu nghe thấy được mùi khoa lang nướng, có người bán khoai lang.

“Đào Lâm, muốn ăn khoai lang không?” Tuy rằng hỏi như vậy, nhưng Ứng Diêu đã tính đứng dậy đi mua

“Cậu ngồi đi, tôi đi mua.”

Ứng Diêu đem di động thuận tay đặt ở trên ghế dài, chạy về phía sau.

Di động màn hình sáng lên, Đào Lâm nhìn thì thấy thông báo có tin nhắn đến.

Ứng Diêu mua khoai lang trở lại, Đào Lâm hai tay tiếp nhận, nói: “Tư đại ca giống như gửi tin nhắn cho anh.”

“Phỏng chừng lại là nhờ tôi mua cơm trưa đi, thật là, lười chết.” Ứng Diêu thanh âm là tràn đầy bất đắc dĩ, anh cầm lấy di động nhìn xem màn hình.

Cá chết: huynh đi vệ sinh nhưng đã quên mang giấy

Cá chết: helppppppp!!!

Cá chết: thuận tiện giúp huynh mua thuốc xổ

“Ngu ngốc.”

Đào Lâm nhìn đến Ứng Diêu cười đến đầy mặt, thậm chí mang theo một chút sùng nịch.

“Chúng ta trở về đi, cá chết có việc tìm tôi.”

Vì bảo toàn mặt mũi cho cá chết huynh, Ứng Diêu vẫn là không đem chuyện mất mặt như vậy nói cho học đệ.

“Nga.” Đào Lâm giật mình ngốc lăng một hồi, nhìn Ứng Diêu đi xa, chậm chậm đứng lên đuổi theo.

10. Chương 10: Giới Thiệu Đối Tượng Cho Cậu, Thế Nào? 2

Cá chết huynh từ phòng vệ sinh thất thủ đi ra.

“Học đệ đâu, sao không cùng trở về?” Cá chết hỏi.

“Cậu ấy trở về nhà trọ.” Ứng Diêu đưa thuốc xổ mới mua cho hắn, Cá chết huynh nhanh tay tiếp lấy không cần nước mà nuốt thẳng thuốc

“Em nói này, huynh cầu xin viện trợ chỉ biết có mình em thôi hả? Nếu em nhất thời nửa ngày cũng chưa về, huynh có phải ngay không ngồi trên bồn cầu nguyên ngày a?”

Cá chết huynh xoa bụng phờ phạc ngồi ở ghế trên.”Đây không phải việc xấu trong nhà thì không được truyền ra ngoài sao? Chú nghĩ nếu huynh gọi điện thoại cho người khác nói đi vệ sinh quên mang theo giấy

thì ngày mai mặt mũi huynh biết để đâu?”

Ứng Diêu cười mà không nói.

“Chú không phải đã nói cho Đào Lâm lý do mà huynh tìm chú chứ?” Cá chết huynh khẩn trương hề hề hỏi, thập phần để ý hình tượng của mình trước mặt học đệ.

Ứng Diêu trích dẫn câu cá chết huynh nói làm cho hắn thật cảm động.”Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, em biết.”

Ứng Diêu mở máy tính, tự động đăng nhập Vương Vương lại có tin nhắn gửi.

Không phải tin rác quảng cáo, mà là nhân viên phục vụ nhắn.

[Phục vụ số 0]: Hi~ o(* *) anh còn nhớ cửa hàng chuyên kinh doanh thức ăn Hồ Đại Minh Ăn ăn ăn sao

Cửa hàng chuyên kinh doanh thức ăn trên là cửa hàng trên Taobao của phục vụ số 0

Ứng Diêu không có khả năng nhanh như vậy mà tiêu thụ hết đồng thức ăn kì trước nên đương nhiên là không lên lại Taobao mua đồ ăn mới

Này chứ, khách phục vụ còn quan tâm đến doanh thu của cửa hàng còn hơn ông chủ nữa

[YY]: tôi còn nhớ rõ không tiết tháo phục vụ số 0 của cửa hàng chuyên bán thức ăn Hồ Đại Minh Ăn ăn ăn nữa

[Phục vụ số 0]: (*/*) lời của anh có thể tóm gọn lại là “Tôi còn nhớ rõ phục vụ số 0 “

[YY]: đừng tự tiện đem câu từ của tôi xóa đi

[Phục vụ số 0]: tôi nghĩ về anh mà đêm đến không thể ngủ ~

[YY]: tôi không nghĩ tới cậu hằng đêm mới có thể ngủ yên ~

[Phục vụ số 0]: anh đùa giỡn tôi, khóc khóc ~o(>_<)o ~

Đại khái là tập mãi thành thói quen, Ứng Diêu hiện tại là rất tự nhiên để có thể ứng đối với phục vụ số 0

Không phải là so với ai khác da mặt dày, phương diện này, anh đã là bị Cá chết huynh hun đúc không ít.

[YY]: cậu không phải là muốn tôi đùa giỡn trên ghẹo cậu sao

[Phục vụ số 0]: tôi muốn là anh sẽ dạy dỗ tôi

[YY]: ngạch, thì ra cậu có khẩu vị như vậy

[Phục vụ số 0]: anh hiểu sai!

Ứng Diêu nhú nhú mi, mặt không đổi sắc tiếp tục hỏi đáp.

[YY]: chẳng lẽ không đúng, phải dùng roi quất dạy dỗ cậu? Pia! (o -) ” (<.)

[Phục vụ số 0]: tôi nghĩ sẽ cho anh chiêm hữu tôi, cắn nuốt tôi, thao túng tôi, nghiền tôi, nghiền thử vì tôi và tôi cho anh tất cả những gì của tôi

Nói còn theo vẫn nữa chứ.

Xong rồi, Ứng Diêu cảm thấy gia hỏa này so với cá chết huynh cấp bậc còn cao a.

[YY]: cậu cái đoạn này đánh lại cả trăm lần rồi đi =.. =

[Phục vụ số 0]: ai nha bị phát hiện

[YY]: không có thành ý

[Phục vụ số 0]: phải suy xét đến rất kỹ càng, sợ anh chống cự không được

[YY]: không có việc gì, tôi giữ được bình tĩnh tốt lắm

Ứng Diêu cảm thấy nội tâm của mình thật cường đại, đối với lời nói của phục vụ số 0 anh cũng không cảm thấy sợ hãi, anh còn chờ xem phục vụ số 0 còn muốn nói cái gì nữa.

[Phục vụ số 0]: tôi nghĩ tôi muốn anh dùng cái cứng rắn gì đó của mình cắm vào phía của tôi, dùng sức chà đạp tôi

[Phục vụ số 0]: tôi muốn muốn anh đắm đến địa phương sâu nhất, làm cho tôi cảm nhận được hơi nóng từ anh

Đây là còn muốn nói thành một bài văn sao!

Ứng Diêu nhìn đoạn phục vụ số 0 vừa nói.

Ứng Diêu cảm thấy trái tim cứng rắn như kim cương của mình còn cần phải trở về rèn đúc thêm, vội vội vàng vàng ngăn cậu lại.

[YY]: có thể, có thể!

[YY]: thành ý của cậu tôi cảm nhận được, tim tôi hiện giờ đang đập rất nhanh hơn bình thường, trước cậu giúp tôi hồi phục đi.

[Phục vụ số 0]: không cần rất cảm động a ◡◡(>_<)◡◡

“Cá chết!” Ứng Diêu đột nhiên hô to một tiếng.

Cá chết huynh đang ghé vào trên bàn ăn bị dọa đến thiếu chút nữa là ngã từ trên ghế xuống.

“Có chuyện gì?”

“Em muốn giới thiệu đối tượng cho huynh, đối tượng môn đăng hộ đối!”

11. Chương 11: Em Có Thuốc, Huynh Muốn Dùng Không? 1

Cho cá chết huynh xem đoạn tán gẫu vừa rồi được lưu lại, Ứng Diêu hỏi: “Có phải hay không cảm thấy tìm được đồng loại? Có hay không một loại cảm giác thích thú?”

Cá chết huynh nhanh chóng ngồi trở lại vị trí của mình.”Nhanh, cửa hàng Đào Bảo của ai, là một đối thủ tương đối khó khăn, chúng ta có thể từ từ bàn luận.”

Cá chết huynh chà xát bàn tay hần, nóng lòng muốn thử.

“Cửa hàng chuyên kinh doanh thực phẩm Ăn ăn ăn.” Lần này Ứng Diêu đem tên cửa hàng nói cho cho Cá chết huynh.

Chỗ cá chết huynh liên tục có tiếng leng keng leng keng không ngừng gián đoạn, Ứng Diêu cảm thấy bọn họ tán gẫu kịch liệt, mà chính mình bên này, Phục vụ số 0 tựa hồ lại không làm phiền mình.

Vừa nhìn xuống phía dưới, Ứng Diêu lại cảm thấy nhàm chán.

“Ứng Diêu, huynh không thêm sai người đi?” Cá chết huynh đột nhiên hỏi.

“Có lẽ nào?”

Ứng Diêu qua đi, nhìn nhìn đoạn tán gẫu vừa rồi của cá chết huynh cùng Phục vụ số 0

[Ngư yu]: có đây không ~

[Phục vụ số 0]: có a

[Ngư yu]: xin hỏi xưng hô như thế nào a ~

[Phục vụ số 0]: thân, tùy tiện kêu đi

[Ngư yu]: bảo bối nga, rõ ràng chúng ta sống cùng một thành phố vì cái gì còn muốn thu phí chuyển phát a, không thể tính giá năm đồng sao?

[Phục vụ số 0]: Khu vực sông Thương Hải là 38 nhân dân tệ, khu vực khác là 58 nhân dân tệ, thân ái, chỗ này của anh vị trí địa lý rất ưu thế.

[Ngư yu]: có thể giao hàng tận nơi sao? Tôi yêu cầu cậu giao ~

[Phục vụ số 0]: thân, cửa hàng tạm thời không có phục vụ giao hàng tận nơi, chúng tôi hợp tác với công ty chuyển phát nhanh OX, 5169 chuyển phát nhanh

[Ngư yu]: nga

[Phục vụ số 0]: thân, xin hỏi còn cần phục vụ gì nữa không?

[Ngư yu]: có thể cung cấp phục vụ trên giường sao ~

[Phục vụ số 0]: anh hảo, phục vụ giải quyết nhu cầu hiện tại của anh có thể mua được ở ngoài đường

Tán gẫu dừng lại tại đây.

Ứng Diêu cũng là theo bản năng nhìn xem tên cửa hàng danh cùng danh tính phục vụ.

“Quả thật không sai a.”

Nhưng Ứng Diêu lại cảm thấy phục vụ cùng chính mình tán gẫu và cùng cá chết huynh này giống hai người khác nhau a.

“Chẳng lẽ cậu ta đối với huynh không cảm giác? Nếu không huynh đổi tài khoản khác thử xem?” Cá chết huynh còn muốn chơi đùa, cũng có điểm không phục.

“Bỏ đi, huynh dùng của em mà tán gẫu đi.” Ứng Diêu trên máy tính của Cá chết huynh đăng nhập tài khoản Vượng Vượng, hào phóng đem tài khoản của mình cho hắn mượn.

Ứng Diêu ngồi trở lại vị trí của mình, chỉ là ghế còn chưa kịp ấm bao lâu, Cá chết huynh bên kia lại tru lên.

“Phục vụ này có mắt thần sao? Cậu ta như thế nào biết huynh không phải là chính chủ a.”

Ứng Diêu đi lại trả lời.

[YY]: giờ làm thôi?

[Phục vụ số 0]: tùy anh

[YY]: có bao nhiêu nhớ tôi?

[Phục vụ số 0]: nhớ đến mức phải chạy nhanh vào trong lòng của anh ()

[YY]: tiểu yêu tinh, ca ca đem vật cứng rắn cắm vào phía sau của cậu, dùng sức thống cậu được không ~

Kỳ thật Cá chết huynh vẫn còn có mắt, vì để không lộ ra đang dùng kế tài khoản nên liền có điểm hơi rụt rè, có chút tương đối dịu dàng, cũng là dựa vào tán gẫu của bọn họ phía trên.

Kết quả, Cá chết huynh vừa hồi âm câu kia, phục vụ số 0 liền hỏi hắn là ai.

[Phục vụ số 0]: anh là ai?

[YY]: tôi là người cậu đang nghĩ tới a

[Phục vụ số 0]: không phải! __

[YY]: cậu lại như thế nào biết không phải a ~

[Phục vụ số 0]: anh ta không biết dùng kí hiệu gợn sóng, đó chỉ có thụ mới dùng

[YY]: dựa vào đó cậu mà dám kêu tôi là thụ sao?

[Phục vụ số 0]: quả nhiên không phải chính chủ! Hơn nữa anh ta cũng sẽ không bảo tôi là tiểu yêu tinh __

[YY]: người kia gọi cậu bằng gì

[YY]: phục vụ? Tiểu 0? sweetheart? Bảo bối?

[Phục vụ số 0]: huynh đệ

[YY]: nga ~

[YY]: ca ca trên người có một “đại huynh đệ”, cậu muốn hay không ~

[Phục vụ số 0]: cút

[Phục vụ số 0]: ăn cấp

[Phục vụ số 0]: vô sỉ hạ lưu

[YY]: uy tôi không phải ăn cấp, quên đi, tôi kêu chính chủ lại tán gẫu với cậu

“Xem đi, phục vụ này đối với chú biết rõ, tài khoản thay đổi chủ cũng đều biết.”

Ứng Diêu cũng là hơi giật mình.

Ứng Diêu từng nghĩ đến phục vụ số 0 đối với mỗi khách hàng đều không có gì khác biệt, nhưng từ tình huống của Cá chết huynh thì không.

Chẳng lẽ vền vẹn là đối với anh mới như thế?

Có thể xem ra bản thân bình thường nói chuyện có những đặc điểm riêng, vẫn có người tâm tư để ý.

“Huynh đem tài khoản lui đi.”

Ứng Diêu dùng máy tính của mình đăng nhập tài khoản.

[YY]: là tôi

[Phục vụ số 0]: thật là chính chủ?

[YY]: ân, huynh đệ

[Phục vụ số 0]: anh như thế nào mà có thể cho người khác dùng tài khoản của anh để đùa bỡn tình cảm của tôi. ~o(>_<)o ~

...

[YY]: tôi nghĩ nên để cậu tán gẫu cùng người khác

[Phục vụ số 0]: tôi chỉ đối với anh có cảm giác, có thể “cứng” lên

[YY]: huynh đệ, kỳ thật hảo hảo nói chuyện thì chúng ta còn có thể làm bạn bè

Cũng không biết vì cái gì, Ứng Diêu đột nhiên nảy sinh một loại ảo giác rằng phục vụ này cũng rất đáng yêu.

Cảm thấy phục vụ này có thể là sinh hoạt hằng ngày thiếu tình yêu từ người khác đi, cho nên mới lựa chọn phương pháp khát khao như vậy để khiến cho người khác chú ý.

[Phục vụ số 0]: bạn bè nói chuyện yêu đương, có thể chứ [chỉ ngón tay]

[YY]: ...

[YY]: bạn bè tâm sự, có thể

Kỳ thật nếu có thể giảng giải làm cho vị huynh đệ này cảm nhận được thế giới là tràn ngập tình yêu, kia được coi như là đã làm được một chuyện có ý nghĩa.

[Phục vụ số 0]: nói thế nào

[Phục vụ số 0]: đem tâm của tôi và của anh xâu thành một chuỗi

[Phục vụ số 0]: không phải là chỉ là nói chuyện kiểu bạn bè thôi sao

12. Chương 12: Em Có Thuốc, Huynh Muốn Dùng Không? 2

Ứng Diêu ý thức được anh cùng phục vụ số 0 mặc nhiên là đem tài khoản Vượng Vượng của cửa hàng mà xem như là một công cụ để tán gẫu, Ứng Diêu không khỏi thắc mắc.

“Cậu đi làm đục nước béo cò, ông chủ sẽ không trừ tiền lương sao?”

Thật ra thì không liên quan gì để Ứng Diêu, cũng là công tác của phục vụ số 0 đi. Cửa hàng này trên Taobao đều được ba cái vương miện nên sinh ý hẳn là không tồi đi, phục vụ cũng phải là tương đối bận rộn đi.

Hơn nữa Ứng Diêu còn danh sách, cửa hàng này chỉ có ba phục vụ

Phục vụ số 0 nhàn hạ, hẳn sẽ ảnh hưởng đến tiến độ công việc đi.

Ứng Diêu vẫn còn suy nghĩ sâu xa, cũng rất tri kỷ mà vì phục vụ số 0 suy xét.

[Phục vụ số 0]: không quan hệ, tâm sự cùng công tác có thể làm cả hai

[YY]: cậu trừ bỏ công tác còn có sở thích gì khác không?

Muốn làm công tác mở đường thì đầu tiên phải hiểu biết rõ thông tin cơ bản của đối phương, Ứng Diêu đã bắt đầu thực thi kế hoạch.

[Phục vụ số 0]: sở thích cùng anh tâm sự thì sao?

[YY]: nói đúng đắn

[Phục vụ số 0]: là tiểu hoàng phiến*, xem tiểu hoàng phiến, học tiểu hoàng phiến(*~HOÀNG: ĐỒI TRUY, PHIẾN: HÌNH ẢNH~*)

Sở thích đặc biệt, suy nghĩ cũng phi thường đặc biệt.

Sở thích này, thật ra Ứng Diêu cũng có thể lý giải, cũng giống như thằng nam xem AV, chính anh đôi khi cũng xem GV, bất quá không hề thường xuyên. Anh từng nghĩ đến nếu thường xuyên xem phim gay thì nội tâm sẽ vô cùng đói khát, xem GV chỉ nhìn thì không có ý nghĩa, người muốn từ giữa hình ảnh mà lĩnh ngộ nghệ thuật của bộ phim, nếu không bên cạnh làm phim vì cái gì còn muốn chụp hình sex? Nếu như đơn giản là kích thích nhu cầu sinh lý của con người, thì bộ điện ảnh này ý nghĩa tồn tại thật sự quá mức nông cạn.

Mọi người cần đi quan sát, học tập, tham khảo, rồi sau đó đem những kỹ thuật trong đó mà vận dụng vào thực tiễn. Kỳ thật mà nói, xem gay phiến chính là quá trình học tập.

Phim chỉ là dẫn dắt, kỹ thuật dựa vào cá nhân.

[YY]: khó trách, nguyên lai đều là học từ phim ảnh

[Phục vụ số 0]: là một người tri thức hẹp hòi, thứ tôi muốn học còn có rất nhiều

Có tinh thần ham học hỏi là không sai, tuy rằng nhu cầu có chút sai lệch.

Thời điểm Cá chết huynh tiến lại, nhìn vào khung tán gẫu Vương Vương của Ứng Diêu.

Cá chết huynh híp mắt gãi gãi cổ Ứng Diêu, hỏi: “Này mới vài ngày a, liền bị tiểu yêu tinh mê hoặc thần hồn điên đảo đến không thèm cơm nước a.”

Ứng Diêu nói câu bấy bọ, đã sớm không tán gẫu, anh hiện tại bất quá là ngồi ngẩn người mà thôi.

Ứng Diêu hỏi: “Cơm đâu?”

“Huynh không đi nhà ăn, gọi điện thoại nhờ Đào Lâm giúp chúng ta mua lại đây.”

“Huynh cứ vậy mà nhờ người ta?”

“Là Đào Lâm nhu thuận hiểu chuyện nghe lời.”

Cá chết huynh móng vuốt đã hướng anh đuổi tới.

Thời tiết nóng, cá chết huynh trên tay còn có mồ hôi, dính bẩn.

Ứng Diêu theo quần áo bên ngoài bắt được tay Cá chết huynh, ngăn cản hắn đang có ý đồ muốn đuổi xuống dưới

“Em nói này cá chết, kỳ thật huynh là 0.5 đi?”

Cá chết huynh không ngừng vương móng vuốt, không bỏ qua gãi gãi: “Chỉ là muốn thử xem xem có thể đem chú biến thành 0 hay thôi.”

Cá chết huynh càng được voi thì đòi tiên, néo néo điểm hồng trên ngực Ứng Diêu.

Ứng Diêu chửi nhỏ một tiếng.

Cá chết huynh chính là muốn nhìn bộ đáng tức giận của Ứng Diêu, hắn đối với Ứng Diêu không có ý đồ gì, nhưng hai người đều là 1, khó tránh khỏi ở phương diện này mà cao thấp đánh giá.

Cá chết huynh rất muốn biết, hai người số 1 chính diện đối mặt trực tiếp, thì người nào lợi hại hơn, cho nên không biết liêm sỉ đối với Ứng Diêu động thủ động cước.

Dù sao chỉ là sờ sờ mà thôi, cũng sẽ không mất khối thịt nào, cũng có thể xem như hình thức huynh đệ trao đổi tình cảm.

Thời điểm Đào Lâm tiến vào liền nhìn thấy chính là một cảnh tượng không thể không làm cho người ta liên tưởng đến những hình ảnh khác.

Cá chết huynh ngồi ở trên đùi Ứng Diêu mà kéo vạt áo của anh, Ứng Diêu một mặt gắt gao che chở quần áo của mình một mặt đem Cá chết huynh kéo xuống. Hai người đều vận động tích cực, cho nên mặt chuyển đỏ, cực kỳ giống cảnh tượng đang làm một chuyện mờ ám.

Đào Lâm lúc ấy liền phát ngốc ngây ngẩn cả người, đứng ở tại chỗ tiến cũng không được lui cũng không xong.

Cá chết huynh so với Ứng Diêu tốc độ còn nhanh, tranh thủ từ trên người Ứng Diêu nhảy xuống.

“Đào Lâm, huynh vừa rồi giúp Ứng Diêu bắt rận trên người, nhưng nó không tin, nó thực sự không nghĩ đến mình có bao nhiêu sạch sẽ a.” Cá chết huynh cứ như vậy mà giải thích.

Loại lý do sứt mẻ này cũng chỉ có Cá chết huynh mới nghĩ ra được.

“Đừng để ý đến huynh ấy, đang phát bệnh.” Ứng Diêu chỉnh chỉnh những nếp nhăn trên quần áo của mình, đem cửa mở rộng, cho Đào Lâm tiến vào.

Đào Lâm mang phần cơm đến đặt ở trên bàn, sau đó chậm rãi từ trong túi áo lấy ra một vật gì đó.

Là một vỉ thuốc, màu vàng, còn thừa mấy viên.

“Tư đại ca, muốn dùng không?” Đào Lâm nói, còn đặc biệt nghiêm túc nhìn cá chết huynh.

13. Chương 13: Sai Lầm Về Tính Cách Của Độ Tử

“Xong rồi, Đào Lâm nhất định sẽ ghét bỏ huynh.” Đào Lâm đi rồi, Cá chết huynh nhin không được đứng lên kêu rên.

Ứng Diêu trấn an hân: “Không có việc gì, huynh ở trước mặt Đào Lâm từ lâu đã không còn hình tượng rồi.”

Cá chết huynh vì Ứng Diêu nói ra liền nổi giận đùng đùng.”Chú là ngu thật sao? Thật sự nghĩ rằng lần trước Đào Lâm làm phục vụ ở gay bar là vì tiền lương cao a.”

Lần trước Cá chết huynh cùng Ứng Diêu đi gay bar, trong lúc tình cờ bắt gặp được Đào Lâm đang làm phục vụ.

Cá chết huynh liền hỏi Đào Lâm như thế nào lại đi đến chỗ này làm việc, Đào Lâm che che lấp lấp trả lời nói là vì tiền lương cao, hơn nữa người ngoại quốc thường lui tới, có thể rèn luyện ngoại ngữ.

Cá chết huynh lúc ấy đã nhìn ra, Đào Lâm cùng bọn họ là đồng loại.

Thì giống như Ứng Diêu giả ngốc hồ đồ tin lời.

“Huynh có phải hay không còn muốn nói, Đào Lâm đối với em có ý tứ?”

Cá chết huynh bị kiềm hãm, vỗ vỗ đùi chính mình.”Nguyên lai chú có biết a!”

Ứng Diêu gật gật đầu.”Biết rõ.” Có đôi khi ánh mắt Đào Lâm trộm ngấm có thể dễ dàng nhận thấy được. Cho dù là quan hệ bạn bè tốt, nhưng làm gì có ngày nào cũng quan tâm hỏi thăm đối phương ăn cơm chưa? Có cần hay không mua giùm? Còn làm bữa sáng mang tới rồi trò chuyện.

Chính mình cùng Cá chết huynh cùng phòng, quen biết lâu cũng không cách nào làm được như vậy.

“Tra tra, vậy mà chú làm như không biết gì.” Cá chết huynh tỏ vẻ phẫn nộ.

Ứng Diêu hé miệng cười.”Không phải làm như không biết, em cũng có suy nghĩ. Muốn duy trì tình yêu đồng tính không phải là chuyện dễ dàng, chỉ có thể thuận theo tự nhiên, em không giống như huynh thay đổi thất thường ‘ăn trong bát mà nhìn trong nồi’, tình cảm không phải một lần là kết thúc, đối với Đào Lâm, em cần tìm hiểu, suy xét rõ ràng hơn để không cô phụ tình cảm của cậu ấy.”

Ứng Diêu đạo lý rõ ràng nói một hơi dài, nhưng cá chết huynh chỉ nhớ thương ở một câu.

“Này đó bất quá chỉ là để cho cuộc sống bớt nhàm chán thôi, có người yêu thì huynh sẽ mỗi ngày dính lấy người ta, thế nào còn có sức lực quản này nọ.”

“Ồ đó mà nói huynh, chú không phải cũng cùng phục vụ kia nóng bỏng sao ~ “

Đánh chữ tán gẫu cười đùa, Ứng Diêu đây là đang “chó chê mèo lắm lông” sao.

Trước kia trải qua một số tình huống đặc biệt, Ứng Diêu không đủ dũng khí, bất quá anh vẫn là cây mạnh nói: “Em hiện tại cùng với cậu ta là quan hệ bạn bè trong như nước, trong sạch thật sự.”

Cá chết huynh rất khinh mà lên tiếng đàm tiếu.”Dù thế nào chú cũng là ăn trong bát mà nhìn trong nồi.”

Ứng Diêu trừng mắt liếc hắt một cái, rồi giải thích: “Em cảm thấy bản tính của cậu ta không đúng lắm, có thể là sinh hoạt đời thường tương đối thiếu tình yêu thương hoặc là không có, còn có khả năng bị tổn thương tình cảm? Nên mới áp dụng loại hình thức này để lôi kéo sự chú ý mọi người. Huynh ngẫm lại xem, cậu ta không có khả năng đối với em có ý tứ, cậu ta còn không nhận thức em. Chúng có thể giống như huynh, đem em ra làm thứ tiêu khiển cho đỡ nhàm chán. Như vậy thì em có thể sẽ cứu vớt được một người quay lại chính đạo, loại tai họa như huynh, một người là đủ rồi.”

Cá chết huynh gãi gãi đầu, tiêu hóa không được lời Ứng Diêu nói, chỉ là nói thầm: “Huynh cũng không phải là tai họa.”

Sau khi cùng cá chết huynh chậm rãi nói chuyện, Ứng Diêu tiếp tục làm người tốt với phục vụ số 0.

[YY]: xong việc rồi?

Thời điểm nửa tiếng trước, phục vụ số 0 có việc phải vội đi, này là phục vụ số 0 vẫn đang ở trạng thái rời đi.

[Phục vụ số 0]: tôi rất buồn rất buồn, rất buồn, có vấn đề tìm phục vụ số 1 [tự động trả lời]

Ứng Diêu còn nhớ rõ phục vụ số 0 lúc trước nói qua phục vụ khách tốt là điều quan trọng nhất, tôn chỉ của cửa hàng bọn họ khách hàng là thượng đế. Tự động trả lời này hiển nhiên là vi phạm tôn chỉ a.

Phỏng chừng quả thật là rất buồn, rất buồn, rất buồn.

Ứng Diêu liền không quấy rầy cậu.

[Phục vụ số 0]: việc xong rồi, nhưng là tôi rất buồn, không nghĩ tới anh

[YY]: nga

Ứng Diêu liền theo ý cậu, phục vụ lại không vui.

[Phục vụ số 0]: anh không thể liền không thềm quan tâm đến tôi như vậy QAQ

Phục vụ số 0 khi không bị biến thái cản trở thì lại biến thành ngạo kiều, bán manh, Ứng Diêu tựa hồ lại có thể tiếp thu thêm một tính cách của cậu. Đang nói chuyện cùng nhau, Ứng Diêu cũng loáng thoáng phát hiện đối phương hẳn là nhỏ tuổi hơn mình, cho nên có chút ngại thỡ lại có chút cổ tình gây sự.

[YY]: tôi không biết tình huống, không có biện pháp quan tâm cậu

[Phục vụ số 0]: tôi thích người thích người khác!

Này thật là có điểm cần phải quan tâm, bất quá, tình cảm là chuyện không thể miễn cưỡng, vì thế, Ứng Diêu nói cho cậu hai cái biện pháp.

[YY]: hoặc là đào góc tường cướp về, hoặc là bỏ người đó tìm người khác

[Phục vụ số 0]: đào không được, tôi là người sống có nguyên tắc; bỏ cũng không xong, tôi rất thích hẳn

[YY]: kia bọn họ có cùng một chỗ không a

[Phục vụ số 0]: hình như không có

[YY]: vậy không cần đào, dựa vào bản thân đi

[Phục vụ số 0]: nhưng tôi không phải là mẫu người của anh ấy

[YY]: hấn ta thích cái dạng gì?

[Phục vụ số 0]: chủ động không bị cản trở, càng phóng túng càng tốt

Ứng Diêu muốn nói người cậu thích khẩu vị thật độc đáo, nhưng là không nhẫn tâm đối với phục vụ số 0 mà phun tào, dù sao không chuẩn thì trong mắt của phục vụ số 0 cũng là tốt nhất.

Tự Ứng Diêu cảm thấy rằng phục vụ số 0 đã đủ chủ động không bị cản trở.

[YY]: cậu cũng không kém a

[Phục vụ số 0]: tôi còn kém xa lắm! Tôi hiện tại chỉ có thể ở trên mạng như vậy mà đánh chữ, tôi đã luyện tập lời kịch nhiều lần, nhưng vẫn là đỏ mặt nói lắp, tôi cảm thấy rất thẹn thùng

Cho nên kỳ thật cậu phục vụ này là trên mạng không bị cản trở nhưng kỳ thật sinh hoạt ngoài đời là dạng người da mặt mỏng, hay thẹn thùng? Nhưng bởi vì là do Ứng Diêu ở trên mạng tiếp xúc có vẻ hơi nhiều, vẫn là khó có thể tưởng tượng ra bộ dạng thật của phục vụ số 0 ngoài đời.

[YY]: không cần thiết làm khó chính mình a

[Phục vụ số 0]: không khó chính mình anh ta liền chạy theo người khác!

[Phục vụ số 0]: hảo phiền hảo phiền, rất vô dụng, tôi chính là da mặt không đủ dày, tôi phải dày mặt một lần

[YY]: cậu cùng tôi tán gẫu cũng thật tự nhiên, không ngại chậm rãi đem những gì cậu học được áp dụng đến thực tế đi? Sau đó chậm rãi hình thành thói quen, khả năng thành công sẽ rất cao

Ứng Diêu tưởng mình giờ như đang dạy hư trẻ con sao? Lỡ như làm cho bé con vô cùng hồn nhiên biến thành Cá chết huynh thứ hai thì làm sao bây giờ?

[Phục vụ số 0]: trực tiếp cùng anh ta nói hãy cùng tôi làm sao? Thượng tôi? Thao tôi sao?

Nhìn đến phục vụ số 0 có chút động lực, Ứng Diêu rối rắm nghĩ nghĩ, liền nhanh hồi âm.

[YY]: không ngại thử một lần

Thành công đương nhiên là tốt, không thành công có lẽ cũng có thể làm cho phục vụ số 0 trở lại làm chính mình.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Học trưởng cẩn thận coi chừng là tự dùng đá ném chân mình a ~

14. Chương 14: Please Do Me 1

“Học trưởng, kỳ thật em là gay.”

Sau nửa phút xấu hổ, Đào Lâm rốt cục thì đem mục đích tìm Ứng Diêu nói ra.

Nhìn Đào Lâm hai má phi thường đỏ bừng trong trạng thái ngượng ngùng, Ứng Diêu giơ lên khóe miệng nhẹ nhàng cười để dịu đi không khí. “Nguyên lai bảo tôi ra là vì nói chuyện này? Tôi đã biết.”

Đào Lâm lại rất nôn nóng gãi gãi mặt, có chút chột dạ tiếp tục nói: “Lần trước em nói bởi vì tiền lương nên mới làm ở gay bar, kỳ thật chủ yếu cũng không phải nguyên nhân này, bởi vì muốn trải nghiệm, khai thác nhân giới.”

Ứng Diêu bật cười. “Như thế nào đột nhiên nhắc tới việc này?”

Đào Lâm lại nghĩ nghĩ, hơn nửa ngày mới nghẹn ra một câu. “Em cảm thấy cần phải hướng học trưởng thẳng thắn.”

“Àn, cũng không tất yếu bởi vì mình là gay mà cảm thấy ngượng ngùng khó có thể mở miệng.” Ứng Diêu vỗ vỗ vai Đào Lâm, còn nói thêm, “Cậu xem cá chết, một bộ tôi đây là gay tôi kiêu ngạo đức hạnh, cũng là vẫn thoải mái.”

Đào Lâm gật gật đầu. “Học trưởng, em buổi chiều còn có lớp, kia em đi trước.”

“Hảo.”

Sau đó Đào Lâm liền có chút không cam lòng, không muốn đi.

Một hồi đến phòng ngủ, Cá chết huynh có hứng thú nguyên nhân Đào Lâm đến tìm Ứng Diêu là có chuyện gì.

“Không có gì.” Ứng Diêu tùy tiện đuổi Cá chết huynh, an vị tại vị trí của mình trầm tư.

Ứng Diêu nghĩ, chỉ là thăng thần thành khẩn nói ra tính hướng của chính mình cũng không cần đặc riêng tìm anh ra như vậy, hơn nữa việc này Đào Lâm giống như cũng không nói cùng cá chết.

Như vậy đối với cậu, anh đặc biệt? Vẫn là mượn việc này là để ám chỉ anh chuyện gì?

Đào Lâm thích anh chuyện này Ứng Diêu rất rõ ràng, cũng không phải cố ý làm như không biết, so với khoảng thời gian sau này mà nói, thời gian bọn họ nhận thức nhau quá ngắn. Chuyên đối đãi cảm tình này nọ, Ứng Diêu luôn luôn rất thận trọng, suy xét thật sự nhiều. Cho nên, Đào Lâm còn chưa nói ra trước, Ứng Diêu cảm thấy hai người cứ duy trì quan hệ như vậy cũng tốt.

Một khi có thể xác định tâm ý của chính mình, Ứng Diêu cũng tuyệt đối sẽ không hàm hồ.

...

Phục vụ số 0 hiện là trạng thái không ở trên máy.

Lúc này, Ứng Diêu cảm thấy phục vụ số 0 chắc là đang hành động. Nhưng là cậu ta một chút động tĩnh đều không có, sẽ không thất bại đi.

Hiện tại lại hồi tưởng phục vụ số 0 trước kia cùng mình tán gẫu phi thường không tiết tháo, Ứng Diêu cảm thấy cũng có thể lý giải, không khỏi cũng đối với cậu có điểm đồng tình

Loại liều mạng này là vì đối phương mà nuôi hi vọng để cố gắng, Ứng Diêu cảm thấy hẳn là đáng giá ngợi khen. Về phần này có lẽ làm cho người khác không thể tiếp thụ thậm chí còn có người nặng lời, người đang trong tình yêu ai còn không thể có cái tình thú a, cũng là lời ngon tiếng ngọt, lời tâm tình mà.

Ứng Diêu cảm thấy chính mình vẫn là không nên chủ động hỏi, nếu thật là thất bại, an ủi cậu phỏng chừng cũng không dùng được. Ứng Diêu nghĩ không nên đi quấy rầy phục vụ số 0 đang thất tình này, định cấp cậu chút thời gian ổn định tâm tình, phục vụ số 0 lại gửi tin qua.

[Phục vụ số 0]: (> <.)~ ô ô ô...

Quả nhiên, hình như thất bại.

[YY]: sờ sờ đầu, muốn được hẳn ta thích phải cố gắng nỗ lực lên

Dù sao đều đã liều mạng như vậy, buông tha không chịu nói hình như là có chút đáng tiếc

[Phục vụ số 0]: tôi còn không cùng anh ta thổ lộ

[YY]: vậy cậu khóc cái gì

[Phục vụ số 0]: tôi không dám! Tôi nhìn thấy anh ta liền khấn trương! Tôi chính là thật vô dụng!

Phục vụ số 0 quả nhiên là cam chịu.

Đích xác, muốn nói ra ba câu hai chữ (làm tôi, thương tôi, tha tôi) có thể là một chuyện rất mất hình tượng. Ở trên mạng có thể nhẹ nhàng đánh ra bởi vì nó chỉ là văn tự, hơn nữa đối phương cũng không nhìn thấy, có lẽ phục vụ số 0 ở thời điểm đánh ra những chữ này cũng phi thường lúng túng. Nhưng là phải làm trước mặt người mình thích, nói ra trắng trợn như vậy, áp lực phi thường lớn.

[Phục vụ số 0]: please do me

Đề tài nhanh chóng được thay đổi, phục vụ số 0 ngay sau đó lại phát ngay một câu tiếng Anh. Chẳng lẽ là tỉnh lược từ câu please do me a favor, nhưng Ứng Diêu không biết chính mình có thể gấp gáp giúp đỡ cậu cái gì.

[YY]: gấp cái gì?

Sẽ không phải là mượn anh để là đối tượng thử nghiệm ngôn ngữ chứ

Ứng Diêu không chờ phục vụ số 0 trả lời, xem cậu muốn anh hỗ trợ cái gì.

[Phục vụ số 0]: không phải, anh có biết please do me là có ý tứ gì không?

[YY]: please do me a favor? Thỉnh nhanh giúp tôi?

[Phục vụ số 0]: thỉnh, làm, là ý tứ của tôi

Ứng Diêu xấu hổ, vẫn cố gắng duy trì

[Phục vụ số 0]: anh nói khi tôi cùng anh ta nói những lời này, anh ta có hiểu không?

Những lời như vậy nhưng bởi vì là tiếng Anh nên bớt thẹn thùng một chút, nhưng đối với người mà phục

vụ số 0 thích kia mà nói, lời này có hàm ý gì hẳn là không có gì khó khăn.

Cho nên Ứng Diêu chần chờ một chút, liền trả lời cho phục vụ số 0, còn rất tri kỷ thêm cái đề nghị.

[YY]: có thể nghe hiểu đi

[YY]: vậy, nếu như cậu không dám mở miệng, không ngại uống chút rượu để có thêm can đảm, cậu tửu lượng thế nào?

[Phục vụ số 0]: không tốt

[YY]: kia uống ít một chút, miễn cho không bị nghĩ là rượu say loạn tính

[Phục vụ số 0]: rượu say loạn tính cũng không sai a

Ứng Diêu lúng túng một chút, sau đó tiếp tục hồi phục trạng thái.

Vậy cậu nhớ chuẩn bị áo mưa, phải làm tốt công tác bảo hộ a

15. Chương 15: Please Do Me 2

Thời điểm Ứng Diêu và Cá chết huynh đến lớp học thì chỗ bình thường bọn họ ngồi đã bị người khác chiếm.

Ngồi xuống vị trí cuối lớp, Cá chết huynh cùng Ứng Diêu nhìn nhau, hỏi: “Hôm nay học đệ không đi học?”

Dựa theo thời khóa biểu của Đào Lâm hôm nay vốn là không có lớp nào khác đi.

Ứng Diêu cũng không biết, cho nên anh gửi đi một tin nhắn.

Nhưng mà đợi hết một tiết học, Đào Lâm cũng không trả lời.

Ứng Diêu liền thừa lúc 5 phút giải lao gọi một cuộc điện thoại, nhưng nghe giọng nói tổng đài là đã tắt máy.

“Tan học em đến chỗ cậu ấy xem.” Ứng Diêu nói. Tình huống như vậy là chưa từng có qua, tuy rằng Đào Lâm nghỉ học thì không cần phải xin phép, nhưng nếu có việc thì cũng sẽ nói với bọn họ một tiếng.

Hai tiết học bốn mươi lăm phút, Ứng Diêu vẫn còn chăm chú nghe, bởi vì phải giúp Đào Lâm ghi chú, không thể trông chờ gì vào Cá chết huynh. Bây bốn mươi lăm phút chăm chú nghe giảng bài đối với Ứng Diêu mà nói là có chút dày vò, cùng với chuyện của Đào Lâm, anh thật lo lắng là xảy ra chuyện gì.

Rất cục tiếng chuông tan học cũng tới, Ứng Diêu cùng Cá chết huynh nói một tiếng thì liền hướng đến khu nhà trọ của giáo viên.

Thở hồng học chạy vội tới cửa, gõ gõ cửa, đợi một lâu nhưng không có ai phản ứng.

Vì thế Ứng Diêu lại bắt đầu gọi điện thoại, vẫn là tắt máy.

Bởi vì Ứng Diêu cùng bạn học của Đào Lâm không quen, này đúng là không biết tìm ai để hỏi thăm cậu ấy

Anh tựa vào lan can bên cửa sổ, nơi này có thể nhìn thấy người, anh nhìn thoáng qua, trên đường không có ai đi lại.

Ứng Diêu kiên nhẫn đợi một hồi.

Tiếng chuông di động đột ngột vang lên, nhưng nhìn thoáng qua, là dãy số xa lạ.

Bởi vì là số cùng thành phố, Ứng Diêu vẫn là tiếp máy, chỉ là nói chuyện ngữ khí có chút không quá bình tĩnh.

“Uy.”

“Học trưởng, em là Đào Lâm.”

Ứng Diêu lại nhìn xem dãy số, quả thật là số lạ không sai.

Ứng Diêu cau mày hỏi: “Cậu đi đâu? Như thế nào không đi học? Điện thoại cũng không biết trả lời, còn tưởng rằng cậu xảy ra chuyện gì.”

Đổ ập xuống chính một loạt câu hỏi như vậy.

“Thực xin lỗi, buổi sáng đi phòng y tế truyền dịch, di động quên mang theo.”

Ứng Diêu lúc này mới lưu ý đến Đào Lâm nói chuyện thanh âm mang theo giọng mũi cùng khàn khàn.

“Sinh bệnh?”

“Ân, có điểm sốt, vừa truyền dịch, hiện tại tốt hơn nhiều.”

Tâm tình lo lắng trở thành hư không, Ứng Diêu ngữ khí cũng dần dần dịu đi xuống.”Điều hòa lại nhiệt độ thấp? Buổi tối ngủ đá chăn?”

Lúc Đào Lâm lần trước đưa cho Cá chết huynh viên thuốc màu vàng là đang cảm mạo, lần này liền phát sốt, thân hình nhỏ bé thiệt là yếu ớt.

“Có thể là bị cảm lạnh, em đã quên điều chỉnh nhiệt độ.”

Ứng Diêu vừa định nói cậu nhớ chú ý, ngoài cửa sổ liền xuất hiện hai bóng người.

Ứng Diêu thất thần nhìn một hồi.

Một người là Đào Lâm không sai, một người khác có chút nhìn quen mắt...

Người kia đột nhiên vươn tay hướng trán Đào Lâm xem xem, Đào Lâm có chút bị kinh hách, nhưng tựa hồ sợ bị chính anh nghe được nên vẫn là theo bản năng đem di động lấy ra xa chút.

“Tôi chính là nhìn xem cậu còn có nóng hay không.” Ứng Diêu từ điện thoại nghe được tiếng giải thích của người kia.

Nghĩ tới, người kia là Đào Lâm lần trước nói đem cậu nhận thành người quen, lúc ấy còn day dưa trước phòng học. Nay vừa thấy như vậy, Đào Lâm cùng người kia là có nhận thức, hơn nữa di động mượn cũng là của hắn.

Ứng Diêu phản ứng đầu tiên là Đào Lâm nói dối.

“Uy, học trưởng?” Ứng Diêu thật lâu không ra tiếng, Đào Lâm hô một tiếng.

“Tôi hiện tại ở trước cửa nhà cậu.” Ứng Diêu nói.

“A? Kia em lập tức quay lại, em nhanh liền đến.”

Cắt đứt điện thoại, Ứng Diêu liền nhìn thấy Đào Lâm đem di động trả cho người kia.

Trước khi đi, người kia còn nhân cơ hội sờ soạng đến hông Đào Lâm. Đào Lâm thất kinh chạy nhanh, người kia còn đứng ở tại chỗ nhìn hướng Đào Lâm chạy đi mà ngây ngô cười.

“Ngốc thật.” Ứng Diêu than thở một tiếng.

Nghe được tiếng bước chân dồn dập dưới lầu truyền đến, Ứng Diêu thu liễm cảm xúc hỗn loạn, phức tạp đang có trong lòng, từ bên cửa sổ dời bước đến cửa phòng mà chờ Đào Lâm đi lên

16. Chương 16: Nấu Lẩu 1

Đại khái là do chạy có chút gấp, cũng có thể là bởi vì mới vừa hết sốt, đương nhiên cũng không loại trừ khả năng là bởi vì do cái nguyên nhân ngu ngốc vừa rồi kia, hai má Đào Lâm có chút đỏ bừng.

“Học trưởng thực xin lỗi, làm cho anh lo lắng!” Đào Lâm đối diện che mặt nói chuyện, giọng mũi nghe càng thêm rõ ràng.

Ứng Diêu đột nhiên liền đưa tay ra, đặt lên trán Đào Lâm khoảng ba bốn giây, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm nói: “Quả thật không nóng.”

Đào Lâm ngơ ngác nhìn anh.

Cũng là do học trưởng cứ ôn nhu với cậu như vậy, quan tâm cậu như vậy nên cậu mới hăm sâu trong đó, lại càng cảm thấy khó chịu.

Thấy Đào Lâm đứng ngây người ra, Ứng Diêu hỏi: “Không mở cửa sao?”

Đào Lâm lập tức phản ứng lại, liên tục nga nga hai tiếng, lấy chìa khóa đem cửa mở ra.

Phòng trước sau như một, được thu dọn thật sự sạch sẽ.

Đào Lâm đem cho Ứng Diêu ly nước, đặt ở trên bàn

“Học trưởng, chúng ta đêm nay nấu lẩu đi.” Đào Lâm mở miệng hỏi.

“Ngạch... cậu còn có khẩu vị ăn lẩu?”

“Chính là đột nhiên muốn ăn, kêu Tư học trưởng cùng nhau ăn.”

Bình thường khi phát sốt thường sẽ có chút không phấn chấn, thèm ăn, hơn nữa nhìn Đào Lâm giống như cũng là một dáng tinh thần không tốt.

“Cậu xác định muốn ăn?”

Đào Lâm vo chân gật gật đầu.

Ứng Diêu nhớ đến trước kia từng có một lần anh cùng Cá chết huynh ở phòng ngủ mà vụng trộm nấu lẩu bị quản lý phát hiện còn bị viết kiểm điểm, điện trong phòng dùng có hạn, quản lý còn hay thường thường kiểm tra đồng hồ điện, ăn một nồi lẩu cũng phải lo lắng đề phòng. Bất quá từ khi quen biết Đào Lâm, ăn lẩu lại có chút tiện lợi, hưng trí sẽ mượn chỗ Đào Lâm nấu lẩu, thậm chí Đào Lâm ở nhà còn chuẩn bị nồi lẩu và nước sôi.

Ứng Diêu khẽ cười: “Vậy được rồi, tôi cùng cá chết đi mua đồ ăn, cậu hảo hảo nghỉ ngơi.”

Cũng là suy xét đến Đào Lâm vừa mới lành bệnh, thân thể có điểm suy yếu, việc ra ngoài mua đồ ăn này nọ giao cho anh cùng Cá chết huynh làm là được.

Đào Lâm cúi đầu nga một tiếng.

Không biết như thế nào, Ứng Diêu cảm thấy Đào Lâm cảm xúc đặc biệt không tốt, nhưng là không hướng tới suy nghĩ khác, có thể nguyên nhân là vì sinh bệnh nên tinh thần không được tốt.

“Học trưởng, em không ăn cơm trưa, trước đi ngủ một chút.”

“Vậy đi.” Suy xét nghĩ đến để Đào Lâm đói bụng lâu thì không tốt, Ứng Diêu đề nghị năm giờ sẽ bắt đầu nấu lẩu.

Ứng Diêu rời nhà trọ, ở trường học ăn cơm trưa xong thì liền kêu gọi Cá chết huynh cùng đi siêu thị.

Vào siêu thị, Cá chết huynh thẳng đến quầy thịt cá trước, nhìn đến thịt là đã muốn mua.

“Tiền chia mỗi người một nửa, đừng mua nhiều thịt như vậy, chiếu cố cho Đào Lâm.”

Đào Lâm kiêng ăn, thích ăn cải xanh cải trắng và thịt cá, cho nên Ứng Diêu mới cảm thấy Đào Lâm dinh dưỡng không cân đối, động đến liền dễ dàng sinh bệnh.

“Được rồi.” Cá chết huynh đem đồ trong xe đẩy lấy ra rồi để lại chỗ cũ.

Nguyên liệu mua tại cửa hàng lẩu trong trường cơ bản cũng đủ, thuận tiện mua thêm một ít đồ dùng sinh hoạt hằng ngày, hai người trong khoảng hai giờ đồng hồ đã rời khỏi siêu thị.

Ứng Diêu đem vật dụng mình cùng Cá chết huynh mua xách về ký túc xá, để cho cá chết huynh qua chỗ Đào Lâm chuẩn bị, còn dặn dò cá chết huynh nếu như Đào Lâm còn đang ngủ thì nói và làm việc nhỏ tiếng.

Cá chết huynh phun tào Ứng Diêu nói chẳng khác nào các bà mẹ.

Ứng Diêu nói Đào Lâm vốn so với bọn họ nhỏ hơn, chiều cổ học đệ là điều phải làm, hơn nữa anh không giống Cá chết huynh vô tâm vô phế như vậy

Chờ Ứng Diêu vừa lúc chuẩn bị rời phòng ngủ, liền nhận được tin nhắn của cá chết huynh.

[Ta là một con cá]: học đệ ngủ tương hảo mạnh [hình ảnh]

Ứng Diêu xấu hổ, Cá chết huynh phát tán ảnh “Giường chiếu” của Đào Lâm, Đào Lâm còn ngủ sâu ngọt ngào, chui ở chăn mềm chỉ lộ ra nửa cái đầu, hồn nhiên không phát hiện chính mình bị chụp lén.

Cá chết huynh hiển nhiên là đem dặn dò của Ứng Diêu trước đó như gió thổi bên tai, Ứng Diêu chính đang chuẩn bị hồi đáp, ngay sau đó cá chết huynh lại phát thêm một tin.

[Ta là một con cá]: học đệ lông mi còn rất dài ~[hình ảnh]

Phóng đại chụp cận cảnh lông mi, còn có ngón tay của cá chết huynh xuất hiện, chỉ vào lông mi của Đào Lâm.

[YY]: huynh hãy an phận

[Ta là một con cá]: một người gốc nhàn chán a

[YY]: đồ ăn rửa sạch chưa?

[YY]: ghê sò ngâm nước chưa?

[YY]: củ cải cắt chưa?

[YY]: khoai tây gọt vỏ chưa?

[Ta là một con cá]: ...

[Ta là một con cá]: huynh làm cái này liền

Ứng Diêu ở đem di động cất vào, trước đó đã lưu lại ảnh học đệ mà cá chết huynh gửi qua, thuận tiện xóa lịch sử cuộc tán gẫu đi.

Ứng Diêu cũng cảm thấy, đáng ngủ quả thật rất mạnh.

17. Chương 17: Nấu Lẩu 2

Lúc Ứng Diêu đến, Cá chết huynh quả nhiên rất nghe lời ở phòng bếp mà ra sức chăm chỉ.

Đào Lâm vẫn đang ngủ, Ứng Diêu liền vào phòng bếp cùng cá chết huynh đứng chung một chỗ.

Cá chết huynh vội vàng đem khoai tây cho hắn, nói gọt vỏ rất cực.

Ứng Diêu tiếp nhận, thao tác rất là thuần thục, tước khi những cái lỗ không đẹp cũng rất có kiên nhẫn.

Cá chết huynh chặc chặc hai tiếng. “Nguyên lai chú là nhân thể công.”

“So với chân tay vụng về của huynh mà nói, em đây không đáng kể gì.”

Cá chết huynh thân thủ vồ vồ Ứng Diêu mà nói: “Không quan hệ, về sau huynh liền tìm một nhân thể thụ.”

“Chờ huynh tìm được rồi nói sau, không tìm được thì trước tiên mời huynh tay làm hàm nhai.” Ứng Diêu đem rổ cải trắng tới trước mặt cá chết huynh.

“Rửa rau chưa? Rửa sạch sẽ, đừng lưu lại nước bùn.”

Hẹp hòi. Cá chết huynh hừ lạnh một tiếng, lấy rổ rau nặng nề mà hướng tới phía vòi nước, có hơn phân nửa rau đều rơi ra ngoài, cá chết huynh đơn giản đều bỏ đi, xắn tay áo bắt đầu rửa đồ ăn. Một bên rửa còn một bên không nhàn rỗi mà cùng Ứng Diêu tán gẫu.

“Học đệ thật đáng yêu, chắc chú phóng to ảnh để mà ngắm đi?”

“Chụp lên người khác là không đạo đức.”

“Huynh cũng không chụp cậu ấy nữa thể.”

“Cá chết, huynh còn có thể xấu xa hơn nữa không?”

Cá chết huynh suy nghĩ một lúc, rất chân thành mà trả lời: “Huynh là loại đức hạnh này a, nhận thức huynh cũng không phải một ngày hai ngày.”

Tròng mắt Cá chết huynh giao hoạt nhanh chớp chớp một chút: “Bất quá... Nếu như chú muốn ngắm Đào Lâm nữa thể, huynh cũng có thể giúp chú.”

Cá chết huynh vỗ vỗ ngực mình, cũng không quần áo bị dính ướt, một bộ dạng cam đoan hoàn thành nhiệm vụ vĩ đại.

Ứng Diêu cười nhạt.”Không cần.”

Cá chết huynh còn muốn nói gì, gạch men sứ trước mặt hiện lên hình ảnh ngược đang di chuyển, hình như là bóng người. Cá chết huynh đột nhiên đem chốt vòi nước khóa lại, ôm lấy bả vai Ứng Diêu đem anh kéo về phía mình, tay kia thì cầm trái dâu hướng miệng Ứng Diêu đưa tới.

“Huynh cảm thấy dâu này ngon, ném thử.”

Ứng Diêu không biết là Cá chết huynh muốn làm trò gì, nghĩ đến chỉ là Cá chết huynh là cho anh dâu ăn mà thôi, trên tay dính bắn đồ ăn nên cũng không có tiện lấy, liền để cho cá chết huynh dứt ăn.

Anh nhai nhai, mặt lộ vẻ chua chát.”Có chút chua.”

Cá chết huynh cười nói: “Đương nhiên huynh không cho cậu ăn bằng miệng của mình thì làm sao mà ngọt.”

“Lại lên cơn thần kinh.” Ứng Diêu không nói gì lắc đầu, thở dài một tiếng.

“Học trưởng, có cần em giúp không?” Đào Lâm đứng ở phía sau Ứng Diêu hỏi.

Ứng Diêu còn không có trả lời, cá chết huynh liền ồn ào đứng lên: “Đào Lâm, tới vừa đúng lúc, đến giúp huynh rửa rau đi, huynh đi nghỉ ngơi một chút.”

Đào Lâm gật gật đầu, đi tới vị trí vừa rồi của cá chết huynh.

“Da mặt của huynh rất dày phải không? Đây mới rửa được bao lâu.” Ứng Diêu xem xét, Đào Lâm vừa sinh bệnh nên cần phải nghỉ ngơi nhiều.

“Huynh là thật mệt mỏi.” Cá chết huynh ngay biện nói, một chân đã chạy ra phòng bếp.

Ứng Diêu cũng là hết chỗ nói rồi.

Lúc đi nhìn lại Đào Lâm, Đào Lâm đối với Cá chết cười cười: “Em đến rửa cho.”

“Lười chết huynh.”

Đào Lâm rửa rau không nói một lời, cũng không cùng Ứng Diêu nói nói cái gì, Ứng Diêu thỉnh thoảng lại liếc cậu một cái, chỉ thấy Đào Lâm một bộ mặt đầy u buồn, bộ dáng đầy tâm sự nặng nề

“Như thế nào, thân thể còn khó chịu?” Ứng Diêu nhìn không được hỏi.

“Không có việc gì a.” Đào Lâm rửa xong rau rồi lại đến một bên xử lý các nguyên liệu khác, tiếp tục trầm mặc không nói gì.

Ứng Diêu lại nhìn xem Đào Lâm, tổng cảm thấy học đệ có điểm không được tự nhiên đi

Không phải Đào Lâm phát hiện bị cá chết huynh chụp lên đi, chính mình cũng có trách nhiệm liên quan đi?

Ứng Diêu nghĩ như thế.

18. Chương 18: Dâu Có Ngọt Không? 1

Thời điểm ăn lẩu, Cá chết huynh vẫn ôm di động của mình, nhưng vẫn không có phân tâm, vẫn đem nguyên liệu bỏ vào nồi lẩu, cũng thật là thuận tay.

“Hoặc là huynh đem di động dẹp vào, hoặc là im lặng như gà ăn lẩu, chính mình chọn một cái.” Ứng Diêu nhìn không được, cho cá chết huynh chọn một trong hai.

“Huynh có thể làm tốt cả hai việc cùng lúc ~” cá chết huynh cơ trí trả lời.

Ứng Diêu đại khái là cùng cá chết huynh cương ngạnh, mỗi lần cá chết huynh muốn gấp gì đó đều bị Ứng Diêu đi trước một bước bỏ vào trong bát.

“Huynh có việc, một hồi muốn ra ngoài, trước để huynh ăn no a.” Cá chết huynh nói xong lại muốn gấp, nhưng Ứng Diêu hiển nhiên không tính buông tha hắn.

Đào Lâm yên lặng lại thả đồ ăn vào lẩu.

Hai người này thoát nhìn như tiểu hài tử giận dỗi, nhưng là lại rất ăn ý, Ứng Diêu dường như dự đoán trước là Cá chết huynh khi nào ra tay, sau đó anh đi trước một bước, bọn họ trong lúc khắc khẩu đó cũng nói lời ngon tiếng ngọt bình thường.

Đào Lâm chen vào không lọt giữa hai người trong lúc đó, trong lòng một trận khó chịu.

Cá chết huynh rốt cục từ bỏ.

Cá chết huynh đối với âm giọng nói trong loa của di động nói một câu: “Tôi này, cứ tới đây, ở phía cửa chờ tôi.”

Đào Lâm nhú nhú mày, có chút không nói gì nhìn cá chết huynh.

Mà Ứng Diêu nghe được âm thanh của Cá chết huynh, lạnh giọng nói.

“Lại ra ngoài lêu lổng? Huynh thật đúng là ngày càng nghiêm trọng.”

“Chỉ là cùng bạn bè đi quán bar ngoạn ngoạn mà thôi, nhưng mà huynh rất là giữ mình trong sạch.” Cá chết huynh đứng dậy, đối với Đào Lâm chớp chớp mắt cười cười.

“Học đệ, huynh phải đi trước rồi, chú cứ ăn nhiều một chút.” Đi rồi còn dùng ánh mắt ái muội bắn về phía hai người liếc mắt một cái.

Ứng Diêu khinh bỉ nhìn cá chết huynh đi, hồi sau đối Đào Lâm nói: “Cùng người này ăn cơm thực mất hứng.”

Ăn lẩu chính là cần phải náo nhiệt.

Chỉ còn lại có hai người, hơn nữa trong đó một người còn là học đệ có chút ngại ngùng, Ứng Diêu cảm thấy hẳn là sẽ có chút tẻ ngắt.

Đào Lâm không để ý, đem rượu đặt ở bên bàn mở ra.

Bia là Ứng Diêu ở siêu thị lý mua, rượu đế cùng rượu vang đỏ là Đào Lâm đóng góp, lúc ấy Ứng Diêu còn có chút kỳ quái là Đào Lâm như thế nào sẽ có rượu, Đào Lâm chỉ nói siêu thị giảm giá nên mua

Rượu vang đỏ pha cùng rượu đế, Đào Lâm phi thường hào sảng uống một ly.

“Đào Lâm, uống ít thôi, đôi thân thể không tốt.”

Ứng Diêu cảm thấy Đào Lâm thoát nhìn cũng không giống như là một người nghiện rượu.

Đào Lâm chặc chặc lưỡi, nói: “Uống rất ngon.”

“Dễ dàng say.” Hồn hợp rượu để thêm rượu vang đỏ càng uống càng dễ say.

Kết quả Ứng Diêu vừa nói xong, Đào Lâm ngay sau đó lại cấp chính mình một ly đầy, như là không muốn sống từng ly đều uống sạch.

Ứng Diêu lúc ấy nghĩ đến là mượn rượu giải sầu, cũng nhìn ra là Đào Lâm không phải thân thể không thoải mái mà u buồn, là tâm tình không tốt uống rượu để say đây mà.

Thật ra, Ứng Diêu không ngại thu thập tàn cục, chỉ là lo lắng Đào Lâm thân thể không chịu nổi, ngày mai thức dậy sẽ khó chịu.

Không nghĩ tới Đào Lâm thoát nhìn có điểm vô tư, cũng có thời điểm tâm sự nặng nề như vậy.

Hai chén vào bụng, Đào Lâm sắc mặt đã chuyển hồng một mảng, Ứng Diêu trầm nghĩ không ổn, đứng dậy đem rượu vang đỏ cùng rượu đế cất vào tủ lạnh.

Thời điểm trở ra, Đào Lâm chỉ ngây ngốc ngồi ngẩn người.

Ứng Diêu nghĩ, Đào Lâm hẳn là say.

“Đào Lâm?”

Đào Lâm đứng lên hướng Ứng Diêu bên kia đi đến, lắc đầu một chút nhắm thẳng trên người Ứng Diêu.

Ứng Diêu bất ngờ không kịp đề phòng, đặt mông ngã ngồi dưới đất, Đào Lâm ngồi trên người anh.

Ứng Diêu còn không có kịp xoa dịu cái mông đau đớn của mình, cả gương mặt Đào Lâm đột nhiên sập sất lại, trong khoang miệng bất thành linh bị một hương vị chua chát tiến vào.

Ứng Diêu không ngừng sắc và ho khan, Đào Lâm hơi hơi đứng dậy, bên miệng dính đầy chất lỏng màu đỏ

Ứng Diêu vẫn đang cảm thấy buồn bực, không rõ là rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, Đào Lâm lại đem hai tay dán lên mặt của Ứng Diêu, buộc anh nhìn chính cậu.

Hai mắt cậu mơ màng nhìn Ứng Diêu, hỏi: “Dâu có ngọt không?”

19. Chương 19: Dâu Có Ngọt Không? 2

Ứng Diêu đem Đào Lâm kéo đứng lên, đỡ lấy cậu đang sắp ngã xuống.

“Em hỏi anh dâu có ngọt không!” Gặp Ứng Diêu đang không biết phải làm như thế nào, Đào Lâm đặc biệt bá đạo nói, thanh âm rõ ràng thật là vang~.

Ứng Diêu nuốt nước miếng, tuy rằng cảm thấy dâu rất chua, nhưng anh vẫn là rất trái lương tâm mà nói: “Ngọt, rất ngọt.”

Đào Lâm đối với đáp án này rất vừa lòng, ngây ngô nở nụ cười.

Ứng Diêu cảm thấy Đào Lâm khi có rượu đùa giỡn có điểm hung tàn.

“Đến, tôi đưa cậu về giường.”

Lúc uống say Đào Lâm đặc biệt âm ỉ, vẫn là không an phận trong vòng tay anh nhích tới nhích lui.

Đào Lâm không chịu nằm ở trên giường, chỉ là ngồi ngay phía rìa.

Ứng Diêu giặt khăn lau mặt từ phòng vệ sinh đi ra, nhìn thấy Đào Lâm vẫn đang ngồi yên.

“Nằm trên giường đi a.”

Đào Lâm khe khẽ ừ một tiếng, liền vĩnh mông chậm rãi hướng bên trong bò vào.

Cởi quần áo là điều cần làm khi ngủ, Đào Lâm cho dù uống say cũng hiểu được là phải cởi quần áo. Nhưng là thẳng đến khi cậu đem quần trong kéo xuống phía dưới, Ứng Diêu mới vội vàng vàng ngăn cản cậu.

Anh nhớ rõ Đào Lâm không có thói quen ngủ lỏa thể a.

Ứng Diêu trực tiếp đem quần lót của cậu kéo lên.

“Em muốn thoát em muốn thoát!” Đào Lâm đánh chết mặc kệ, động tác nhanh chóng đem quần lót ngay mắt cá chân đá ra thật xa.

Ứng Diêu cảm thấy nếu sáng mai tỉnh lại Đào Lâm biết chuyện phát sinh hôm nay, nhất định cậu sẽ cảm thấy phi thường hối hận vì đã uống rượu. Ứng Diêu chỉ có thể giúp Đào Lâm thu dọn tốt và hi vọng chuyện đêm nay sẽ lặng yên mà quên mất.

Ứng Diêu giúp Đào Lâm lau mặt, rất là bất đắc dĩ đánh vào mông cậu một cái yêu cầu cậu hãy ngoan ngoãn đắp chăn mà ngủ.

Giặt sạch khăn mặt, từ phòng vệ sinh đi ra, Đào Lâm là nằm ở trên giường.

Ứng Diêu đem chăn đắp trên người cậu, đang muốn cầm lấy điều khiển điều hòa đem nhiệt độ chỉnh cao lên một chút, tiểu tổ tông trên giường lại không an phận.

Chăn cũng bị đá bay đến một bên.

“Học trưởng anh lại đây, em có chuyện muốn nói.” Đào Lâm nhỏ giọng nói.

Đem nhiệt độ điều chỉnh xong, Ứng Diêu mới nghiêng người qua, hỏi: “Chuyện gì?”

Đào Lâm ôm lấy cổ Ứng Diêu, đem miệng ghé vào bên tai Ứng Diêu, nhấn mạnh từng chữ: “please do me, ok?”

Nói xong, đột nhiên đem hai chân đặt trên eo của Ứng Diêu mà cọ cọ.

Ân a...

Cùng với hành động đó là tiếng rên rĩ thỏa mãn đầy sắc dục.

“Anh làm em được không? Em muốn được anh làm. Học trưởng, em thích anh, em thật sự thích anh.” Theo miệng Đào Lâm, tiếng khóc mang theo ủy khuất cùng với âm thanh bất mãn mà cũng phát ra rồi.

Gặp Ứng Diêu không phản ứng, Đào Lâm lại ra sức giật giật, bởi vì tiểu gia hỏa giữa hai chân chạm đến khuy quần áo của Ứng Diêu mà dẫn đến Đào Lâm hờn dỗi hô một tiếng đau.

Một thái độ câu dẫn người này làm cho Ứng Diêu không khỏi mà lau mồ hôi.

Anh còn đang tiêu hóa câu nói vừa rồi của Đào Lâm “please do me”, câu này không lâu anh còn gặp qua.

Nhìn trạng thái khác hẳn bình thường của Đào Lâm, Ứng Diêu hỏi: “please do me là có ý tứ gì?”

Đào Lâm lông mày rối rắm, gất giọng.”Rõ ràng là biết, còn hỏi em.”

“Đào Lâm, cậu là phục vụ số 0?” Ứng Diêu thăm dò hỏi, nhưng trong lòng đã xác định được đáp án

Đào Lâm nói: “Phục vụ số 0 là ai? Em không biết! Dù sao điều mỗi ngày mà em nghĩ đến là bị anh làm thành... tiểu tao hóa!”

Cảm giác lúng túng chợt lóe qua, Đào Lâm nói xong câu đó sau lại biến thành bình tĩnh tự nhiên.

Ứng Diêu trầm mặc một hồi, thần sắc nghiêm túc.

“Đào Lâm, cậu không uống say đi.”

Đào Lâm không lên tiếng, hai ngón tay rối rắm chợt chợt lẫn nhau.

Âm nhanh cậu tự nhiên nhỏ đi, trong thanh âm lại không có men say như trước.”Dù sao em vốn là mỗi ngày đều nghĩ sẽ bị anh làm thành tiểu tao hóa.”

Như là hạ quyết tâm, nếu đã như vậy, Đào Lâm liền dứt khoát hạ quyết tâm.

“Em sẽ cố gắng, cố gắng biến thành kiểu người anh thích, chỉ tại bây giờ em có chút không quen.”

Ứng Diêu nhớ đến, phục vụ số 0 từng nói với anh, anh thích người chủ động không bị cản trở các kiểu.

Nhưng là, ngay cả Ứng Diêu chính mình cũng không biết nguyên lai anh lại thích kiểu người chủ động không bị cản trở?

“Cậu có phải hay không hiểu lầm cái gì?”

“Em không hiểu lắm, học trưởng, em không phải là nói Tư đại ca sai, huynh ấy cứ như vậy, anh cũng khổ sở mà? Huynh ấy làm được thì em cũng làm được.”

Ứng Diêu cảm thấy không hiểu.”A? Tôi có gì mà khổ sở? Đào Lâm, rốt cuộc tình huống gì a, cậu đây đang lấy Cá chết làm tiêu chuẩn sao? Còn có, ai nói cho cậu tôi thích dạng chủ động không bị cản trở a?”

Đào Lâm sững sốt, hỏi lại: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Ai nói cho cậu hả?”

Không nghĩ tới Đào Lâm sắc mặt thoáng chốc liền trở nên cực kém.”Không thích em thì liền cự tuyệt thôi, sao lại lấy cớ chứ?”

Đào Lâm hốc mắt đỏ bừng, cúi đầu lấy tay chà chà mắt.

Ứng Diêu cảm thấy chính mình thật sự rất oan uổng.

Anh luôn luôn cảm thấy mình tìm một nửa kia hợp tính cách, vừa ý là được, cũng không có yêu cầu cố định gì, khi nào lại truyền ra anh thích nửa kia của mình tự do không bị cản trở a.

“Cậu trước hết nói cho tôi biết, là ai nói cho cậu tôi thích dạng người như vậy?”

Đào Lâm cảm xúc nhàn nhạt trả lời nói: “Trước kia lúc chưa biết anh, em có hỏi qua bạn bè.”

Ứng Diêu trong ấn tượng là không có người hỏi qua chính anh, vậy đáp án chắc chắn không phải câu trả lời xuất phát từ mình.

“Sẽ không là trò đùa dai của Cá chết đi.” Ứng Diêu vừa nói một bên liền muốn đánh chết Cá chết huynh, điện thoại hồi rõ ràng, hảo hảo rõ trận náo loạn này.

“Anh đừng trước mặt em gọi cho huynh ấy, em không muốn nghe, em ghen tị, em ghen!” Đào Lâm lồng ngực cảm phẫn đứng lên.

Nhìn Đào Lâm một bộ dạng cắn răng chịu đựng, Ứng Diêu nhìn không được đáy lòng nổi lên ôn nhu, anh dứt khoát không gọi.

“Tuy rằng không biết cậu vì cái gì hiểu lầm tôi thích cá chết, bất quá đó là chuyện không thể nào xảy ra a.” Ứng Diêu rất vô tội nói.

Đào Lâm trầm mặc không nói.

“Đào Lâm, làm chính mình là tốt lắm rồi, không nên vì để cho người khác yêu thích mà miễn cưỡng chính mình, huống chi, cậu bị tình báo làm rồi.”

Đào Lâm mấp môi, hỏi: “Em làm chính mình, anh sẽ thích sao?”

Có chút nóng, Ứng Diêu lại đem điều hòa chỉnh thấp xuống.

Đào Lâm run run một chút, lại không phải bị lạnh đi.

Cánh tay bị che phủ bởi một luồng nhiệt, không đợi Ứng Diêu đem cậu kéo qua, Đào Lâm chủ động hướng Ứng Diêu tới gần, rất nhanh, hai phiến môi liền dán tại cùng nhau.

Đào Lâm cực kỳ chủ động đem đầu lưỡi duỗi đi vào, thần sắc lộ ra trạng thái hưởng thụ.

Cậu ôm chặt cổ Ứng Diêu, đầu lưỡi giao triền làm cho Đào Lâm toàn thân đều như có một dòng điện chạy qua.

Không vì như vậy mà khó chịu, lại làm cho cậu cảm thấy hưng phấn.

Hai người hô hấp nóng rực, cho dù có điều hòa, nhưng là vẫn không giảm được nhiệt độ thân thể dần dần tăng lên.

Nước miếng chảy ra, lộ ra bầu không khí dâm mỹ, Đào Lâm cũng nhịn không được ưm một tiếng.

Ứng Diêu sững nịch sờ sờ tay Đào Lâm, nói: “Đi ngủ sớm một chút đi.”

Đào Lâm dùng mặt mình cọ cọ má Ứng Diêu, có chút không cam lòng, muốn nói: “Học trưởng, em còn muốn cho anh làm em a”

Tác giả có chuyện muốn nói:

Học đệ, đừng cảm tiến lên đi!

20. Chương 20: Em Chính Là Cố Ý

Trời dần ngả tối, bên trong vẫn sáng như thường, bóng đèn vàng được mở hiển nhiên có chút dư thừa nhưng lại làm tăng thêm một chút điểm sắc.

Đào Lâm ngón tay xoa xoa vuốt vuốt tai Ứng Diêu, Ứng Diêu nảy sinh một loại cảm giác toàn thân tê dại. Đào Lâm quỳ, miệng cắn cắn một tai khác của Ứng Diêu.

Ấm áp dễ chịu.

Cảm thụ được Đào Lâm hiện ra một bộ dáng nhiệt tình đầy kinh nghiệm, Ứng Diêu cười hỏi: “Em sao lại học được như vậy a.”

Đào Lâm vuốt ve vành tai Ứng Diêu, ở nơi đó nhẹ giọng nooi1: “Ở blog nhìn đến, anh thích sao?” Đào Lâm hướng tai Ứng Diêu thổi một luồng khí nóng, tay cậu thì sờ vào vật nằm giữa hai chân của Ứng Diêu, lớn mật sờ lên phía trên.

Đào Lâm muốn cúi xuống thân mình, lại bị Ứng Diêu ngăn lại.

Đầu lưỡi nóng bỏng tiến quân thần tốc, đem Đào Lâm miệng giảo long trời lở đất.

Đào Lâm làm ra cử chỉ như vậy hiển nhiên là đang lấy lòng anh, Ứng Diêu trước đó có nói qua làm chính mình là tốt rồi, bất quá một khi đã ra sức như vậy, Ứng Diêu cũng vui vẻ mà thưởng thức một mặt khác của Đào Lâm.

Loại tương phản với biểu tình mạnh thường ngày của cậu làm cho Ứng Diêu tình dục càng lúc càng tăng.

Anh nặng nề mà mút môi đối phương, phát ra âm thanh vang dội, thậm chí không kịp nuốt xuống liền muốn chảy ra nước miếng, tiếp theo đầu lưỡi lại càng nhiệt tình tiến vào.

Có lẽ là do còn dụ dỗ, có lẽ Đào Lâm thật sự thông suốt, cậu lớn tiếng rên lên, miệng hừ hừ a a càng kích thích Ứng Diêu ra sức mà hôn cậu.

Đầu lưỡi linh hoạt vẫn không ngừng hoạt động, Đào Lâm cầm lấy sợi tóc bết vào trán Ứng Diêu mà hô “Thoải mái thoải mái”.

“Học trưởng, anh cũng đem quần áo thoát a.” Đào Lâm đã sớm thoát từ trước, Ứng Diêu trên người còn mặc quần áo.

Vì thế, Ứng Diêu bắt đầu giải nút thắt.

Đào Lâm lại ngăn cản anh cởi: “Em giúp anh thoát!”

“VẬY em đến đây đi.” Ứng Diêu để cho Đào Lâm làm, nhưng Đào Lâm tốc độ quá chậm, lại còn cố ý lấy tay cọ khắp người anh, Ứng Diêu không khỏi thúc giục một tiếng.

“Đây là tình thú, anh đừng vội!”

Đào Lâm như trước không nhanh không chậm ấn chính mình bước đi đến, Ứng Diêu lại tiếp tục hối thúc cậu.

“Đào Lâm, không thể cứ bám vào sách tất cả, muốn linh hoạt phải vận dụng.”

Ứng Diêu trực tiếp chính mình động thủ, nhanh chóng cũng trở nên trần như nhộng.

Vật giữa hai chân hùng hổ hiện ra làm cho Đào Lâm kinh hách nuốt nuốt nước miếng.

Cậu hiện tại mới cảm thấy chính mình giống như có điểm xúc động, nếu học trưởng nói không thích Tư đại ca, có lẽ có thể thương lượng, tiến hành theo chất lượng.

Lửa đã được khơi, một lúc nữa phải tiếp tục kiên trì.

Tình dục là phương án tốt và nhanh nhất để làm sâu sắc thêm tình “đồng chí”, đừng để ý dã tâm của mình bị vạch trần nhục nhã, nếu đều cởi sạch hết, phải ra vẻ phóng đảng, ra vẻ rụt rè sẽ chỉ làm đối phương chán ghét. Cũng đừng để ý đối phương trong lòng đem người đặt ở vị trí nào, người muốn đem đối phương hạ hạ thật thích, sống không li khai người kia, rồi mới từ từ nói chuyện cảm tình sau. Trước cứ đem người nắm giữ thật chặt trước, để cho người đàn ông của mình chạy theo người rồi rồi mới rèn luyện kỹ thuật thì đã quá muộn.

Đào Lâm nghĩ tới đoạn nói không nhớ từ đâu này, cảm thấy thật có đạo lý.

Vì thế Đào Lâm cố gắng vứt bỏ cảm giác nhục nhã, theo dưới gối lấy ra một lọ bôi trơn cùng áo mưa.

“Em thật đúng là chuẩn bị?”

Ứng Diêu dĩ nhiên không quên là chính mình đưa ý tưởng này cho phục vụ số 0, cũng hoàn toàn không dự đoán được những điều Đào Lâm làm đều xuất phát từ bút tích của mình.

Ứng Diêu hạ thể đã cương, cho nên đội áo mưa cũng rất nhanh.

Đào Lâm lại đem đồ vào tay mình, chậm rãi hướng đến hậu huyệt của chính mình.

“Em muốn tự khuếch trương?”

Đào Lâm một ngón tay đã duỗi vào hậu huyệt.

Ân...

“Em chính mình... Chính mình lộn, anh xem rồi liền... Liền hảo.”

Không muốn để cho Ứng Diêu chờ mình lâu, rất nhanh, Đào Lâm lại đem ngón tay đưa vào, co rúm lại mà khuếch trương.

Này hình ảnh đối Ứng Diêu mà nói quá mức kích thích.

Nhìn hình ảnh Ứng Diêu không nói nên lời trước mắt, Đào Lâm ngược lại càng ngày càng dậy lên hưng phấn.

Cậu thích được Ứng Diêu nhìn, cậu nghĩ, có lẽ cậu thật là một người dâm đẳng.

Bởi vì khó chịu, ánh mắt xuất hiện một cỗ sương mù, Đào Lâm lông mi nhẹ nhàng run rẩy.

Rốt cục đem ba ngón tay lấy ra, theo quy luật cúc hoa đã hợp lại.

“Anh mau vào.”

Đào Lâm không khỏi quá mức vội vàng.

Ứng Diêu bắt đầu hôn môi mềm mại của cậu, Đào Lâm vừa bắt đầu còn có thể hưởng thụ, nhưng rất nhanh liền không kiên nhẫn, vừa vội vừa thẹn lại một lần thúc giục: “Anh nhanh lên tiến vào a.”

Ứng Diêu cười nhẹ đạo: “Đào Lâm, em thật là... Làm cho anh lại lần nữa ngạc nhiên về em.”

Chuẩn bị rất vội vàng, Ứng Diêu sợ đột nhiên tiến vào làm cho Đào Lâm khó chịu.

Ứng Diêu vừa xem xét đưa hai ngón tay, chậm rãi tiến vào, ma sát bên trong nội bích mềm mại.

Đào Lâm thân thể nhẹ nhàng phát run, nhưng theo cậu là một loạt tiếng rên rỉ, cậu có vẻ rất thoải mái.

Mật huyết gắt gao hấp thụ hai ngón tay, có chút căng.

Dâm mĩ chất lỏng cũng theo ngón tay mà chảy ra.

Đào Lâm phát ra âm thanh nức nở rất nhỏ, có điểm làm nũng, có điểm ủy khuất. “Không tiến vào sao?”

“Đào Lâm, em thích tư thế nào?” Ứng Diêu ôn nhu hỏi đạo, “Sau lưng nhập được không? Có điểm thoải mái.”

“Àn.” Đào Lâm vô lực đáp có lẽ, thậm chí phối hợp suy nghĩ thay đổi tư thế.

Ứng Diêu bắt được chân cậu, cười xấu xa nói: “Xem ra em có nhiều thứ muốn học.”

“Đến, chính mình ngồi trên nào.”

Đào Lâm hai chân khóa ở hai bên đùi của Ứng Diêu, cậu dùng chính mình tay chỉnh mông, chậm rãi ngồi xuống.

Hạ thể xưng lên cũng đủ biểu đạt anh khát vọng như thế nào.

“Từ từ sẽ đến, đừng nóng vội.”

Sảng khoái khắp cả người, Ứng Diêu cũng không quên hướng dẫn Đào Lâm, miễn cho cậu lộn bị thương chính mình.

Đào Lâm phát ra âm thanh đau đớn kịch liệt, rốt cục tìm được nơi chống đỡ, hoàn toàn ngồi xuống.

“Biết tư thế cưỡi ngựa mặt đối mặt ưu điểm ở chỗ nào không?”

Đào Lâm lắc đầu, ngón tay chộp vào vai Ứng Diêu, môi cắn chặt.

“Àn... Không biết, không biết.”

”Như vậy có thể cho em thấy rõ ràng, người làm em là ai

Ứng Diêu mạnh mẽ thẳng lưng đem cái đó của mình hướng về phía trước, đỉnh đầu hướng sâu bên trong Đào Lâm va chạm mà tiến vào

“A!”

Tiếng rên đau đớn qua đi là giống như uống nhầm thuốc kích thích, bình thường thở gấp.

Ứng Diêu lại lại một lần nữa ôn nhu mút vào cánh môi Đào Lâm, Đào Lâm hai tay ôm chặt cổ anh, vươn đầu lưỡi quấn lấy nhau mà trao đổi nước bọt.

Hạ thân trần đầy, Đào Lâm tựa vào trên vai Ứng Diêu, sắc mặt ửng hồng. “Người làm em... Là anh.”

Mỗi một lần cái cứng rắn cao ngất kia ra vào đều nhượng trái tim cậu nhảy dựng, Đào Lâm cảm thấy bên trong cơ thể mình thật dễ chịu.

Hai người đều như là đã thú mà luật động, vì tự do vì không bị cản trở mà cuồng hoan.

Ứng Diêu cũng bỏ học ngoại khóa, một lần lại khắp nơi ma sát nội bích miễn cảm mềm mại của người dưới thân, do được âu yếm kích thích mà cậu nhỏ của cậu không ngừng chảy dịch.

Học đệ bình thường nhu thuận giờ phút này trở nên mê người gợi cảm mà đứng lên, dục hỏa bị kích động càng lúc càng cao.

Hai người ở trong bể tình dục mà quay cuồng, mồ hôi nóng bỏng theo da thịt mà dính vào với nhau

Như hạn hán lâu dài mà gặp được nước.

Ứng Diêu tựa vào người Đào Lâm, Đào Lâm lại càng đòi nhiều, ở giường lớn kịch liệt lay động như những cơn sóng.

Đào Lâm thở hổn hển, có điểm chống đỡ hết nổi.

Ứng Diêu lại vỗ vỗ hân mê, nói: “Đổi tư thế sát nhập từ phía sau.”

Đào Lâm một bên nghe lời đem thân mình xoay chuyển, một bên buồn bực nói: “Như thế nào lại thay đổi?”

Tiểu huyết phía sau đã sớm dễ dàng cất chứa vật to lớn của Ứng Diêu, khi Ứng Diêu đỉnh vào lại mang đến một trận lửa nóng kcal.

Cùng cảm thụ vừa rồi tựa hồ có chút vi diệu bất đồng.

“Nhìn không thấy anh, có phải hay không cảm thấy càng kích thích?” Ở bên trong nội bộ kịch liệt trù sập tưởng như nội tạng bên trong đều bị ép ra ngoài, Ứng Diêu tiếp thụ từng đợt sóng công kích.

Mỗi khi Ứng Diêu thả chậm động tác, Đào Lâm nhịn không được thúc giục.

Khi thời điểm đạt đến khoái cảm đồng thời, biểu tình rối rắm của cậu biến thành hưởng thụ thoải mái.

Bởi vì nhìn không thấy, cho nên trong đầu càng dễ dàng tưởng tượng ra những nhiều thứ.

Nơi tư mật của chính mình bị người phía sau nhìn không sót gì, Đào Lâm cảm thấy mắc cỡ nhưng đồng thời cũng đạt được hưng phấn cùng khoái cảm, hỗn loạn làm cho người ta lâm vào cảm xúc sung sướng.

Hai má càng ngày càng nóng, Đào Lâm đã sớm hồn nhiên mà ngã ngửa cổ lên mà rên rỉ, cổ họng cũng khàn khàn. Đào Lâm cảm thấy, cậu giống như lại phát sốt.

Ở một trận kịch liệt bên trong, Đào Lâm ngênh đón cao trào của anh.

“A!”

Cậu thân mình run run, nghe thấy người phía sau nặng nề hít thở, khàn khàn giọng nói rên lên một tiếng, sau đó liền vô lực ghé vào trên giường, hai chân bởi vì thời gian quỳ hơi lâu nên lại phát run.

Đào Lâm xoa xoa ánh mắt rơi lệ không biết nguyên nhân của mình, miệng cong lên nhưng vẫn không đủ lại cười thành tiếng.

“Cảm xúc của em đều như trên mây.”

Ứng Diêu cúi xuống hôn hai má và môi của Đào Lâm, sau đó đứng dậy nhéo nhéo mặt cậu.

“Tiểu yêu tinh.”

21. Chương 21: Dâu Hay Cam 1

Thời điểm Đào Lâm tỉnh, Ứng Diêu cũng vừa đứng dậy.

Đào Lâm cũng không để ý dưới thân đau đớn mà lập tức đứng lên ôm chặt lấy thắt lưng của anh.

Ứng Diêu lại ngã ngồi trở lại giường.

“Làm em xong phải đối với em chịu trách nhiệm.” Đào Lâm buồn bã nói, nói xong còn dùng răng nanh ở phía sau lưng Ứng Diêu cắn một ngụm.

Ứng Diêu dở khóc dở cười.”Anh không tính chạy a, chỉ là nếu không rời giường, sẽ bị muộn.”

Ứng Diêu cùng Đào Lâm buổi sáng đều có tiết, tám giờ bắt đầu mà bây giờ đã là bảy giờ rưỡi.

Đào Lâm nằm trở lại trên giường, lười biếng nói: “Em không đi học, em phát sốt.”

Ứng Diêu trực tiếp đem mặt chạm vào trán cậu, nói thầm một tiếng: “Hình như là có cú nóng.”

Đào Lâm muốn nói là cậu vì e thẹn nên mới nóng lên.

Chỉ nghe Ứng Diêu lại tiếp tục dặn dò: “Nhờ bạn học của em xin phép giúp đi, ngủ tiếp một hồi, còn nóng thì uống thuốc, nếu thật sự khó chịu thì đi phòng y tế. Anh buổi sáng có hai tiết học, xong hết sẽ trở lại.”

“Ân, anh mau nhanh lên, cẩn thận đến muộn.” Đào Lâm nằm ở trên giường nhìn Ứng Diêu ở phòng vệ sinh sốt ruột rửa mặt, mặc quần áo.

Thẳng đến Ứng Diêu đi rồi, Đào Lâm mới nhịn không được ở trên giường quay cuồng đứng lên, lại nhú nhú mày mà xoa xoa mông của chính mình.

Ứng Diêu đến phòng học thì Cá chết huynh đã tới, đối với anh cả một đêm qua không trở lại ký túc xá, Cá chết huynh ôm rất nhiều nghi vấn.

“Tối hôm qua ngủ với Đào Lâm?”

“Ân.”

“Đồng sàng cộng chẩm?” (*cùng giường, cùng gối*)

“Đồng sàng dị chẩm.” (*cùng giường khác gối*)

Đào Lâm trên giường có hai cái gối đầu, hai cái đầu dựa vào một cái gối đầu thì rất mệt.

“Có phát sinh chuyện gì không?” Cá chết huynh thậm chí còn xem xét kiểm tra phần da thịt lộ ra ngoài của Ứng Diêu có dấu vết gì để lại hay không.

“Huynh nhìn không thấy phần cổ bên kia, chú quay lại cho huynh xem.”

Cá chết huynh cứ bám chết không tha, Ứng Diêu lười quan tâm hẳn, hơn nữa cũng là tính tìm thời điểm đem chuyện của Đào Lâm nói với huynh ấy, nhưng cũng không phải là ở trong lớp học. Ai chẳng biết cá chết huynh thật sự lớn miệng, muốn cho bạn học trước sau đều nghe thấy được, khả năng không sai biệt lắm thì toàn khoa sẽ biết.

“Đi học, chuyên tâm nghe giảng, tan học nói sau.” Ứng Diêu nhắc nhở, cho dù giáo viên quả thật là đứng ở trên bục giảng.

Cá chết huynh nhất quyết không chịu cho qua, cũng rất là bất quáí, cũng không chờ được một tiết học qua đi.

Hắn dùng khuỷu tay đụng đụng Ứng Diêu, không tiếng động nói: “Xem tin nhắn.”

Ứng Diêu nhúu nhúu mày, không xem.

Cá chết huynh tiếp tục cố gắng, lần này đem thư của chính mình đẩy qua, trên sách giáo khoa có ký tự bằng viết chì “Xem tin nhắn _”.

Vì thoát khỏi cá chết huynh dây dưa, Ứng Diêu thỏa hiệp.

[Ta là một con cá]: thật sự không phát sinh chuyện gì sao?

Ứng Diêu ngẩng đầu nhìn cá chết huynh, đang trừng trừng mắt nhìn anh, một bộ dáng đang ngóng chuyện chờ đợi.

[YY]: cùng một chỗ

[Ta là một con cá]: làm?

Vốn nghĩ Cá chết huynh sẽ thỏa mãn, kết quả không nghĩ tới là còn nhiều chuyện thêm, hơn nữa ngoài ý muốn đào sâu thêm vấn đề.

[YY]: ân

[Ta là một con cá]: sẽ đối người ta phụ trách đừng bội tình bạc nghĩa nga ~

Ứng Diêu trực tiếp không quan tâm tin nhắn này, chỉ nhìn những lời này còn tưởng rằng là cá chết đang muốn anh chịu trách nhiệm về hấn a.

Thông báo hiển thị khung bạn tốt có trạng thái mới, Ứng Diêu thuận tay mở xem, không nghĩ tới là Đào Lâm phát, ngay lúc anh rời đi vài phút.

Đào Lâm: quay cuồng, hảo vui vẻ o(v)o

Ứng Diêu đã nhìn thấy bình luận của Cá chết huynh, bất quá là trước khi bọn họ tán gẫu bằng tin nhắn.

Tôi là một con cá: vui vẻ như vậy, bị khai bao?

Thật là miệng chó phun không ra ngà voi. Ứng Diêu đột nhiên cảm thấy tính năng thông báo trạng thái của bạn tốt này thật có ý nghĩa.

Ứng Diêu ở trạng thái của Đào Lâm bình luận một cái “Hảo hảo nghỉ ngơi” cũng thuận tay tắt đi.

Không nghĩ tới rất nhanh Đào Lâm liền trả lời anh.

Đào Lâm trả lời YY: học trưởng, anh đi học không tập trung nga =w=

YY trả lời Đào Lâm: đi học nhàm chán a, một giờ này phải trải qua như thế nào a [thở dài]

Đào Lâm trả lời YY: nhớ đến em

YY trả lời Đào Lâm: vậy anh cũng sẽ điên

Đào Lâm trả lời YY: nghĩ đến em sẽ điên sao 0v0

YY trả lời Đào Lâm: ần a

Đào Lâm trả lời YY: làm như vậy, hảo then thùng

Ứng Diêu nhìn không được cười lên một tiếng, đem Đào Lâm cùng phục vụ số 0 chồng chéo lên nhau. Tựa hồ, Đào Lâm sau khi bại lộ thân phận của mình, cũng dần dần phóng túng hấn lên.

Làm cho Ứng Diêu cảm thấy thật đáng yêu, thật là càng xem càng cảm thấy vui mừng.

Ngồi ở một bên thấy bạn tốt cùng với người kia ân ân ái ái, thật cảm thấy khinh thường nói một câu: “Có thể điệu thấp một tí hay không a?”

22. Chương 22: Dâu Hay Cam 2

Lúc Ứng Diêu đến chỗ của Đào Lâm, nhìn thấy có người đi qua đi lại, liền thấy không giống như là người tốt, đến gần để nhìn, quả nhiên không phải là người tốt.

Người kia đại khái cũng nhận thức Ứng Diêu, hỏi: “Học trưởng, anh có biết Đào Lâm sống ở phòng nào không?”

Ứng Diêu nói: “Tôi không biết.”

Sau đó liền bước qua hẻm mà đi.

Không ngờ là người kia đuổi theo.

“Anh như thế nào lại không biết, hai người nhận thức đi, cả ngày cùng nhau ăn cơm.”

Ứng Diêu còn ghi hận chuyện lần trước hắn ăn đậu hủ của Đào Lâm, cho nên hỏi ngược lại: “Vậy cậu nếu cùng Đào Lâm nhận thức, như thế nào còn không biết nơi cậu ta ở? Không biết cậu cũng có thể gọi điện thoại hỏi một chút a.”

Ứng Diêu liền đứng lại ngay cầu thang, dựa vào vách tường, để cho người kia đi lên trước.

Không có Ứng Diêu dẫn đường, người kia lại không thể đến từng phòng mà hỏi thăm, đơn giản cùng anh đứng ở bậc cầu thang.

“Học trưởng, anh có phải ở cùng một chỗ với Đào Lâm? Tôi cũng là gay, hai người nếu thực sự muốn cùng một chỗ, tôi cũng sẽ không làm khó dễ mà chen chân vào, nếu không cùng một chỗ, tôi sẽ liền cướp người, anh dù là học trưởng của Đào Lâm cũng không được chen vào.”

Ứng Diêu vừa nghe lời này, cảm thấy người này thật ngây thơ.

“Cậu cùng Đào Lâm như thế nào lại nhận thức?”

“Web gay a, lúc ấy tôi đang cần tiếng thở gấp của một tiểu thụ, người giả bộ ngớ ngẩn, có cùng với Đào Lâm hợp tác, còn rất tự nhiên hỏi tôi phải thở như thế nào.”

Ứng Diêu cười lạnh một tiếng, hỏi: “Có thể cho tôi xin cái địa chỉ trang đó không?”

Người này đúng là không có mắt, nói: “Tôi còn giữ bản ghi âm, muốn nghe không?”

“Không cần, cậu có thể lăn đi.”

Người kia sờ sờ cái trán, nói thầm: “Nguyên lai cùng anh là một đôi a, được rồi, vậy tôi đi, học trưởng hẹn gặp lại.” Trước khi đi còn cười tủm tỉm phất tay, Ứng Diêu lười quan tâm hẳn.

Đến cửa nhà Đào Lâm, Ứng Diêu không lấy chìa khóa mở cửa, ngược lại lấy ra di động, gửi tin nhắn.

[Ứng Diêu]: ở?

Đào Lâm cơ hồ là trả lời ngay trong vài giây.

Cũng không biết từng đọc ở đâu, trả lời trong vài giây là bởi vì đối phương luôn để ý đến bạn, Ứng Diêu cảm thấy có vẻ Đào Lâm luôn luôn ôm lấy di động hoặc là đang nghịch ở web không chừng.

[Đào Lâm]: ở

[Ứng Diêu]: nhớ em

[Đào Lâm]: em cũng nhớ anh!

[Ứng Diêu]: muốn nghe âm thanh của em

[Đào Lâm]: gọi điện thoại nói?

Ứng Diêu đánh vài chữ, ở phím gửi thì ngập ngừng, vẫn là gửi đi.

[Ứng Diêu]: tốt nhất mang theo tiếng thở gấp

[Đào Lâm]: = =

Ứng Diêu cảm thấy chính mình không khỏi quá mức tính toán, dựa theo hiểu biết của anh với Đào Lâm mà lý giải, cậu ở web đó ghi âm cũng là vì mưu cầu tiến bộ ở phương diện nào đó đi, xét đến cùng cũng là vì chính mình.

Ứng Diêu đang muốn lấy chìa khóa mở cửa, Đào Lâm lại gửi đến một tin nhắn.

[Đào Lâm]: học trưởng, xem tin nhắn 0v0

Nhìn đến tin nhắn phát được giọng nói, Ứng Diêu cảm thấy Đào Lâm thật là dứt khoát, chỉ cần anh muốn là cậu liền làm. Anh đem âm lượng chỉnh nhỏ một chút, sau đó ấn mở.

Phía trước ước chừng có ba giây lấy hơi.

“Học trưởng...” Mang theo âm thanh tình ái nỉ non có thêm một tư vị phong tình khác. “Em nghĩ... nhớ anh...”

Ứng Diêu còn chưa có nghe xong lập tức liền chốt dạ đem tin nhắn đóng lại, nói thầm một câu “Tiểu yêu tinh.”

Mở cửa đi vào, Đào Lâm còn ở trên giường, nửa nằm nửa ngồi đùa di động. Không biết có phải do ghi âm hay không, khuôn mặt đỏ rực. Rõ ràng kêu dâm dăng như vậy, bản thân lại phản ứng ngây thơ, e thẹn, Ứng Diêu cảm thấy rất thú vị, vì thế liền đùa: “Anh còn muốn nghe.”

Đào Lâm cả người đều rút vào cái chăn, thanh âm buồn bã, hô lớn: “Vậy anh đừng nhìn em!”

Trong ổ chăn truyền ra tiếng rên rỉ rất nhỏ, giống một mảnh lông vũ gãi mạnh làm cho tâm trạng người ta cảm thấy ngứa.

Ứng Diêu đem chăn Đào Lâm xốc mở ra.

Đào Lâm kinh hách một tiếng, di động của Ứng Diêu đã truyền đến âm thanh chấn động.

Đào Lâm bụm mặt, miến bàn có bao nhiêu ngượng ngùng.”Anh như thế nào có thể như vậy!”

“Ai cho em nói buông thả liền buông thả đi câu dẫn người?”

Đào Lâm hưng phấn mà ngao ngao kêu lên, thật giống như chiếm được lời khen ngợi.

“Anh thích là tốt!”

“Bất quá chỉ có thể câu dẫn một mình anh” Ứng Diêu còn nói thêm.

Đào Lâm buồn bực.”Em cũng không câu dẫn người khác a.”

Ứng Diêu lại nhéo nhéo mặt Đào Lâm, không lên tiếng.

...

Ban đêm vườn trường rất yên tĩnh.

Trong trường học, sinh viên không phải ở phòng ngủ làm trạch mà chính là tại sân trường tự học.

Ứng Diêu cùng Đào Lâm chậm rì dạo bước trên sân thể dục, sau đó trở về, Ứng Diêu đi ngang qua hành lang của phòng y tế liền dừng lại.

“Cái máy kia là gì?” Ứng Diêu hỏi, anh không biết cửa phòng y tế khi nào xuất hiện cái máy này, khoảng cách có chút xa, nhưng đó có thể thấy được không phải máy bán hàng tự động.

Đào Lâm lơ đãng hồi đáp: “Em mua áo mưa chính là ở đó, miễn phí, đưa chứng minh là được.”

Ứng Diêu nhíu nhíu lông mày, trường học còn có khai sáng bước chuẩn bị, lại miễn phí, ở phương diện này đúng là hào phóng.

Ứng Diêu gặp Đào Lâm muốn hướng bên kia đi đến, hỏi: “Em làm cái gì?”

Đào Lâm nhìn xung quanh, bộ dáng như chuẩn bị làm chuyện xấu.”Thừa dịp hiện tại không có người, em lại mua một cái.”

Ứng Diêu cũng là không biết nên nói cái gì, tiểu ngu ngốc này cứ nhiên còn hỏi anh thích loại hương vị nào.

“Em thích hương nào thì cứ lấy đi.” Tuy rằng là Ứng Diêu mang, nhưng lại dùng trên người Đào Lâm.

Đào Lâm bộ dáng rối rắm đứng trước máy, do dự giữa dâu và cam, tựa như đang sắp đưa ra quyết định quan trọng, thần sắc nghiêm túc cẩn thận.

“Tôi nói vị bạn học này, cậu lựa chọn xong chưa?”

Đột nhiên theo phía sau xuất hiện âm thanh làm hai người giật cả mình, cũng không biết bạn học phía sau

đã đứng chờ bao lâu.

“Mua một cái thôi mà, không lẽ mặc luôn sao?”

Bị người hối thúc, Đào Lâm quyết định chọn hương cam, trên đường đi về cứ cần nhằn lẽ ra nên chọn dâu, bởi vì cam cậu đã dùng qua.

Ứng Diêu cảm thấy Đào Lâm thật là dễ thương, thừa dịp xung quanh không có người đem cậu kéo qua một bên, ở trên cổ cậu cắn mút một ngụm.

Đào Lâm he he cười một tiếng, nắm tay Ứng Diêu tiếp tục đi về phía trước.”Hôm qua đã dùng dâu, anh để em mua thêm cam nha.”

“Hảo hảo hảo, mua một rương đều không thành vấn đề.”

Vị nam sinh kia đang cầm cái hộp nhỏ, nhìn hai người cách đó không xa, cả người nổi lên da gà, chỉ nghe hắn nói thầm: “Hai đại gia, thật là không đứng đắn.”

——**Hoàn chính văn**

23. Chương 23: Phiên Ngoại Ngắn 1

Ứng Diêu lên phần mềm chat nhận được tin nhắn.

Tin thứ nhất không mở ra xem, sau đó mở ra tin thứ hai.

[Đào Lâm]: hôn em

Ứng Diêu chỉ là đơn thuần hiểu theo mặt chữ, vì thế phát ra một icon biểu cảm hôn.

[YY]: =w=

[Đào Lâm]: không phải, mở ra tin nhắn em gửi đầu tiên, trên hình ảnh click một cái, em có làm một điều

Ứng Diêu cảm thấy Đào Lâm thật là không hiểu phong tình, nhưng vẫn là làm theo.

Anh mở ra tin quảng cáo, trên hình ảnh click một cái, vì thế trên hình liền hiện lên một đôi môi hồng phấn.

[YY]: tốt lắm

[Đào Lâm]: =w=

Ngay sau đó, lại lại một lần nữa, Đào Lâm đòi anh tiếp tục hôn, lần này mở ra hình ảnh bên trong lại khác.

Không biết Đào Lâm đang làm cái gì, đợi đến lần thứ mười, Ứng Diêu rốt cục không kiên nhẫn.

[Đào Lâm]: lại hôn em sâu một chút

[YY]: -_-#

[YY]: có thể rụt rè một chút không

[Đào Lâm]: kiss me

[YY]: muốn rụt rè

[Đào Lâm]: em không nghĩ là mình sẽ rụt rè đối với anh

[Đào Lâm]: em chính là em, màu sắc rất đa dạng giống pháo hoa

Ứng Diêu cảm thấy này học đệ thật là càng ngày càng không biết xấu hổ.

24. Chương 24: Phiên Ngoại Ngắn 2

[YY]: kiểm tra đơn đặt hàng, giảm giá cho anh

Ứng Diêu mua chút đồ ăn tại cửa tiệm trên Taobao, nhưng lại chưa đến giá được miễn phí vận chuyển. Nhưng anh lại có quen cậu phục vụ ở đây, hơn nữa từ khi Ứng Diêu biết cửa hàng Đào gia bảo này là của anh họ mở ra, cũng không có lo lắng Đào Lâm sẽ bị trừ tiền lương.

[Phục vụ số 0]: anh có tiền như vậy, chút tiền đó tính làm gì

Bất quá Đào Lâm hiển nhiên là không phối hợp, Ứng Diêu từng khó hiểu vấn đề này, Ứng Diêu mới phát hiện lý do Đào Lâm nổi giận.

[Phục vụ số 0]: đều chấp nhận chuyển cho Tư học trưởng 888 đồng tiền trong kho còn gì

Cùng đối phương tán gẫu thời điểm thuận tiện đem money cấp đánh quá khứ, trả tiền bảo như vậy sử dụng mới có thành ý.

Thật ra là mới gần đây, Cá chết huynh trên trang web hướng dẫn cách thanh toán bằng tiền trong kho, sau đó để khoe khoang thành tích, Cá chết huynh chuyển cho Ứng Diêu 888 đồng nhưng vẫn giữ nguyên số tiền trong kho của mình, sau đó đòi Ứng Diêu chuyển lại số tiền, còn dùng tài khoản của Ứng Diêu đăng thêm một trạng thái trong trang cá nhân của mình “Chuyển cho huynh, không cần cảm tạ” làm ra biểu hiện bằng hữu giả dối.

Đào Lâm hiển nhiên là không biết câu chuyện đằng sau trạng thái cá chết huynh đăng trên trang cá nhân

Ứng Diêu không biết Đào Lâm ghen, chỉ nghĩ cậu là đang tiết kiệm tiền giữ mình.

Nhưng Ứng Diêu vẫn là lấy ra điện thoại, mở ra phần mềm thanh toán tiền.

[Ứng Diêu]: [chuyển khoản: 1314] yêu em

Đào Lâm rất nhanh cũng hồi đáp anh.

[Đào Lâm]: [chuyển khoản: 13.14] em cũng yêu anh

Ứng Diêu xem như hiểu được, Đào Lâm không phải ghen cũng không phải tiết kiệm tiền giữ hân, cậu đơn giản chỉ muốn tiền mà thôi.

—**Toàn văn hoàn**

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-tu-mo-mang-luyen-ai>